

บทนำ

๒๙ พฤษภาคม ๑๙๖๐

จะถือเป็นความผิดพลาดถ้าหากมองดูในยามที่เธอพูด เขารู้ว่า
ถ้อยคำของเธอไม่มีผลใดๆ ต่อเขา รูปร่างหน้าตาของเธอต่างหาก

ซินแคลร์หันมองออกไปนอกหน้าต่างขณะที่เธอปิดประตู วันนี้อากาศอบอุ่น
เขามองเห็นเด็กนักศึกษาหลายคนอ้อยอิ่งอยู่กลางแจ้งแดดจ้า นอก บ้างก็เล่นทัชฟุตบอล*
แต่ส่วนมากจะนอนเล่นกันอยู่บนผ้าห่มมากกว่า คู่รักหลายคู่นอนคลอเคลียแนบชิดกัน
โดยทางตำราไว้ใกล้ๆ แต่ไม่ได้สนใจอ่านมัน เพียงแค่กางให้ดูเหมือนว่าอย่างน้อย
พวกเขาก็ตั้งใจจะอ่านหนังสือกันจริงๆ

ไฮไลต์สีทองดึงสายตาเขาให้หันไปมองศิระสมบัติพลอนด์ พอหันไปก็จำได้ว่า
อีกฝ่ายเป็นนักศึกษาสาวสวยปีสองเจ้าเสน่ห์ที่เรียนกับเขาในคาบยาสอง มีเด็กหนุ่ม
ล้อมรอบตัวเธออยู่ราวห้าหกคน ต่างคนต่างแย่งกันเรียกความสนใจจากเธอ ทุกคน
ต่างหวังจะได้รับรอยยิ้มที่เจิดจ้าที่สุดจากเด็กสาวทั้งคืน เครื่องเสียงจากห้องใต้
ถ้ำห้องส่งเสียงเพลงล่าสุดของบัดดี้ ฮอลล์ ให้ดังไปทั่วคอมมูนรูม แล้วเขาก็มอง
เด็กสาวสมบัติพลอนด์หน้าตาดีอีกครั้ง...เด็กสาวที่ไม่ได้งามจับตาถึงหนึ่งในสิบของสาว
ผมน้ำตาลที่ยืนอยู่ด้านหลังของเขาคอนนี่

“ว่าไง” เขาถาม

* Touch football อเมริกันฟุตบอลประเภทหนึ่ง

หญิงสาวสวยเรียบที่อยู่อีกฟากห้องพัยกหน้าก่อนจะพบว่าเขายังคงไม่ยอมหันมามองเธอ “คะ”

เขาถอนใจเฮือก เด็กหนุ่มสองสามคนตรงได้หน้าต่างของเขาผลจากเด็กสาวผมบลอนด์ด้วยสีหน้าผิดหวัง รวากับตนเองถูกกำจัดออกจากการแข่งขัน ซึ่งเขามองว่ามันก็คงจะเป็นเช่นนั้นจริงๆ

“คุณแน่ใจหรือ”

“แน่ใจสิคะ”

ชินแคลร์พัยกหน้า แต่เขาไม่รู้หรือว่าตัวเองพัยกหน้าทำไม “แล้วคุณจะทำยังไง”

เธอจ้องมองเขาแบบไม่อยากจะเชื่อ “ถ้าฉันพูดผิดกับอกลี” เธอเริ่มไวยวายด้วยความหงุดหงิดรำคาญ “แต่ฉันคิดว่าคุณเองก็น่าจะมีส่วนเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้เหมือนกัน”

เขาพัยกหน้าแบบไม่มีเหตุผลอีกครั้ง ตอนนี้เด็กผู้ชายอีกคนตรงคอมมอนรูมก็ออกจากวงแข่งขันไปแล้ว เหลือแค่สองคนที่ยังสู้ศึกแย่งความสนใจจากสาวผมบลอนด์กันอยู่ จากนั้นเขาก็หันไปสนใจเกมทัชฟุตบอลและมองดูลูกที่ลอยแบบช้าๆ อยู่ในอากาศขึ้น เด็กหนุ่มเปลี่ยนยกคนหนึ่งยื่นมือออกไป ลูกบอลหมุนคว้างไปทางเขาแล้วกระเด็นหลุดจากปลายนิ้วเขาลงไปที่พื้น

ชินแคลร์ดูการแข่งกันอย่างตั้งใจ เขารู้สึกได้ถึงความผิดหวังของเด็กหนุ่มผู้นั้น พลังพยายามไม่ใส่ใจกับอำนาจที่หญิงสาวมีเหนือความคิดเขา ดวงตาของเขาหันกลับไปยังมองเด็กสาวผมบลอนด์แบบไม่ตั้งใจ ผู้ชนะได้รับเลือกแล้ว ส่วนคนแพ้ก็ทำลายห้อยแล้วลูกจากไปแบบเชิงๆ

“ช่วยหันมามองหน้าฉันหน่อยได้ไหม”

รอยยิ้มปรากฏบนริมฝีปากเขา แต่เขาไม่ไปถึงขนาดที่จะหันไปเพื่อให้ตัวเองตกเป็นเป้าของอาวุธที่มีอำนาจทำลายล้างสูงของเธอ หรือเพื่อให้เธอได้ร้ายมนตร์สะกดทรงเสน่ห์ใส่เขาอีกครั้ง เขามองลงไปที่เด็กหนุ่มซึ่งกุมใจสาวผมบลอนด์ไว้ได้ แม้จะมองจากหน้าต่างของเขาก็ขึ้นสอง เขาก็ยังเห็นความกระหายในดวงตาเบิกกว้างของเด็กหนุ่มยามที่เขาขยับเข้าไปประกาศความเป็นเจ้าของเหยื่อที่ได้มาด้วยความลำบาก เด็กหนุ่มจูบเธอ มือไม้สองข้างเริ่มปายไปมา

ผลพลอยได้ย่อมตกอยู่กับผู้ชนะ

เขาหันเหความสนใจไปยังห้องสมุดด้วยรู้สึกรากับตนเองกำลังรุกล้ำความเป็นส่วนตัวของรุ้รักหนุ่มสาว เพราะตอนนี้ทั้งคู่เริ่มมีการสัมผัสร่างกายกันแล้ว ชายหนุ่มหยิบบุหรี่มาคาบ “ออกไป”

“อะไรนะ”

“ออกไป อยากทำอะไรก็ตามใจ แต่ผมไม่ต้องการให้คุณอยู่ที่นั่นอีกต่อไป”

“คุณไม่ได้คิดแบบนั้นจริงๆ ใช่ไหม”

“คิดสิ” เขาจุดบุหรี่ “คิดจริงๆ”

“แต่ฉันจะไปบอก --”

“ห้ามบอกอะไรใครทั้งนั้น แค่นี้ก็เลยเถิดมาพอแล้ว”

อีกฝ่ายเงียบไปครู่หนึ่ง และเมื่อเธอเอ่ยปากอีก น้ำเสียงของเธอก็เต็มไปด้วยแววอ้อนวอน โทนเสียงนั้นก้องอยู่ในโสตประสาทของเธอ “แต่ฉันคิดว่า...”

เขาสูดควันบุหรี่เข้าปอดลึกราวกับจะสูบมันให้หมดมวนในรวดเดียว จากนั้นก็ได้ยินเสียงตบผัดดังมาจากทางคอมมอนรูม หญิงสาวผมบลอนด์ได้หยุดยังฮอว์โมนของชายหนุ่มที่พยายามจะก้าวผ่านการกอดจูบลูบลำแบบไร้เดียงสาแล้ว “เห็นได้ชัดว่าคุณคิดผิด ออกไปได้แล้ว”

เธอพูดเสียงแผ่ว “คนสารเลว”

เขาพยักหน้าอีกครั้ง แต่ครั้งนี้เป็นการพยักหน้าเห็นด้วยแบบเต็มที่กับสิ่งที่หญิงสาวพูด “ออกไปจากห้องทำงานผมเสียที”

“คนสารเลว” เธอพูดซ้ำ

เขาได้ยินเสียงเธอปิดประตูปัง เสียงรongsเท้าสั้นสูงของเธอกระทบพื้นไม้ดังก้องเมื่อหญิงสาวที่สวยงามที่สุดที่เขาเคยรู้จักเดินตุ๋มออกไปจากอาคารที่ปกคลุมไปด้วยต้นไม้ไว้

เขาจ้องมองไปนอกหน้าต่าง แต่ไม่ได้เจาะจงมองอะไรเป็นพิเศษ สายตาของชายหนุ่มมองเหม่อ โลกของเขากลายเป็นภาพพราหม์วของอาคารก่ออิฐและสนามหญ้าสีเขียวสด ในสมองมีแต่คำว่าถ้าหากมันเป็นแบบนั้นหรือแบบนี้

ใบหน้าของเธอลอยวนเวียนอยู่ตรงหน้าเขา เขาหลับตา แต่ภาพนั้นก็ไม่สามารถหายไป

ฉันทำถูกแล้ว ฉันทำถูกแล้ว ฉันทำ--

ชายหนุ่มลืมหืมตาโพล่ง ความตระหนักเข้าเกาะกุมใจ เขาต้องไปตามเธอ ต้องบอกเธอว่าเขาไม่ได้หมายความว่าที่พูดเลย แต่จังหวะที่กำลังจะหมุนแก้อี้อีแล้ววิ่งไปตามเธอ นั่น เขารู้สึกได้ว่ามีบางอย่างที่คล้ายโลหะกดอยู่ตรงท้ายทอยตัวเอง

ความเย็นเยือกแผ่พล่านไปทั่วร่างเขา

“คนสารเลว”

เสียงปี่นระเบ็ดก้องในอากาศที่นิ่งสนิท

๑๗ มิถุนายน ๑๙๘๓

ลอราารู้สึกถึงสายลมแผ่วของเมืองร้อนที่เพิ่มความสดชื่นให้กว้างเปลือยของเธอเมื่อเปิดหน้าต่าง เธอหลับตาและปล่อยให้ลมเย็นของต้นปาล์มทำให้ผิวซาบซ่ากันไปทั่ว กล้ามเนื้อขาของเธอยังสั่นระริก หญิงสาวหันกลับไปเตียงแล้วยิ้มให้เดวิดชายที่ทำให้ขาสองข้างของเธออ่อนแรงเช่นนี้

“อรุณสวัสดิ์ค่ะ มิสเตอร์บาสกิน”

“อรุณสวัสดิ์เธอ” เดวิดทวนคำ เขาเหลือบมองนาฬิกาบนโต๊ะหัวเตียง บรรยากาศตอนกลางวันเงียบสงบ มีก็เพียงเสียงคลื่นซัดฝั่งนอกหน้าต่างเท่านั้น “มันบ่ายคล้อยแล้วนะครับ มิสซิสบาสกิน เราอยู่บนเตียงกันมาแทบจะทั้งวันแล้ว”

“นี่คุณบนเธอ”

“เปล่าเลยครับ มิสซิสบี”

“ถ้าอย่างนั้นคุณก็คงไม่ว่าอะไรใช่ไหมถ้าจะต้องออกกำลังสักเล็กน้อย”

“คุณตั้งใจจะทำอะไร”

“ว่ายน้ำไหม”

“ผมหมดแรงแล้วละ” เขาพูดพลางลงนอนหนุนหมอนตามเดิม “ผมขยับไม่ได้หรอกถ้าเตียงมันร้อนแรงแบบนี้”

ลอรายิ้มยั่วยวน “ดีค่ะ”

เดวิดทำตาโตด้วยความตื่นตะลึงเมื่อหญิงสาวค่อยๆ เดินกลับมาที่เตียง ใจก็

นึกถึงครั้งแรกที่ตนเองได้เห็นเรือนร่างนั้น ซึ่งที่จริงมันเป็นครั้งแรกด้วยที่โลกได้เห็นเรือนร่างของเธอ เวลาผ่านไปนานเกือบสิบปีหรือแปดปีเต็มก่อนที่จะทั้งคู่จะพบกัน ลอว์เริ่มงานแรกในวัยสิบเจ็ดด้วยการขึ้นปกนิตยสาร คอสโมโพลิแทน เธอสวมชุด... โอ้ ใครที่ไหนจะไปมองชุดกันล่ะ ตอนนั้นเขาเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยมิชิแกน ปีสาม เขายังจำได้อยู่เลยว่าปากของทุกคนในทีมบาสเกตบอลมันอ้าค้างยังไงตอนที่เห็นนิตยสารฉบับที่วบบนแผงหนังสือในรัฐอินดีแอนาก่อนแข่งฟุตบอลรอบสี่ทีมสุดท้าย

เขาแก้มือทำเป็นตระหนก “คุณจะไปไหน”

เธอยิ้มกว้างขึ้น “ไปที่เตียง”

“ได้โปรด อย่า” เขายกมือห้ามเธอ “คุณกำลังจะทำให้ผมต้องเข้าโรงพยาบาลนะ”

หญิงสาวยังคงเดินต่อ

“ขอวิตามินอีด้วย” เดวิดอ้อนวอน “ได้โปรด”

แต่เธอไม่หยุด

“ผมจะแหกปากร้องว่าผมโดนข่มขืน”

“ร้องเลย”

เสียงเขาเบาหวิวจนแทบไม่ได้ยิน “ช่วยด้วย”

“ใจเย็นนะ บาสกิน ฉันไม่ได้จะเล่นงานคุณหรอก”

สีหน้าเขาแสดงถึงความผิดหวัง “ไม่ใช่หรอกเธอ”

หญิงสาวสันตริษะก่อนจะหมุนตัวเดินไปอีกทาง

“เดี๋ยว” เขาร้องไล่หลังเธอ “คุณจะไปไหน”

“ไปที่จากุซซี่คะ ที่แรกก็ว่าจะชวนคุณ แต่ฉันรู้ว่าคุณเหนื่อยขนาดไหน”

“ผมว่าเรียวแรงก็อกที่สองเริ่มจะมาแล้วละ”

“สมรรถภาพในการฟื้นตัวของคุณนี่เหลือเชื่อจริงๆ”

“ขอบคุณครับ มิสซิสปี”

“แต่คุณยังดูกะปลกกะเปลี่ยอยู่เลยนะ”

“กะปลกกะเปลี่ยเหรอ” เดวิดทวนคำ “แข่งกับทีมเลเกอร์สยังไม่เพลียเท่านี้เลย”

“คุณต้องออกกำลัง”

“ผมจะพยายามให้หนักกว่านี้แหละโค้ช ผมพูดจริงๆ บอกมาก็พอว่าผมต้องทำอะไรบ้าง”

“ไปที่จากุซซี่” ลอว์ลั้ง

เธอเหวี่ยงเสื้อคลุมผ้าไหมขึ้นคลุมปา ให้เสื้อปกปิดบางส่วนของเรือนร่างอันงดงามที่ทำให้เธอกลายเป็นนางแบบแฟชั่นที่มีค่าตัวแพงที่สุดในโลกจนกระทั่งวางมือเมื่อสี่ปีก่อนทั้งที่มีอายุได้เพียงยี่สิบสาม เดวิดไถลตัวออกจากใต้ผ้าปูที่นอนเนื้อซาติน เขาเป็นคนสูง สูงเกือบหกฟุตห้านิ้ว แต่นับว่าค่อนข้างเตี้ยสำหรับนักบาสเกตบอลมืออาชีพ

ลอว์มองร่างเปลือยของเขาด้วยสายตาชื่นชม “มิน่า เขาถึงบอกว่าคุณคือผู้ที่ปฏิวัติวงการแข่งขัน”

“แปลว่าอะไร”

“บันทึกของคุณไง อัสนีสี่ขาว พวกผู้หญิงนะมาดูการแข่งขันเพื่อดูมันท้าทายคุณ เต้นระริกอยู่บนสนามบาสเท่านั้นแหละ”

“คุณพูดซะผมรู้สึกว่าคุณไร้ค่าไปเลย”

เดวิดเปิดน้ำร้อนใส่อ่างน้ำทรงกลมแล้วเปิดระบบแรงดันน้ำ จากนั้นก็เปิดขวดแชมเปญแล้วหย่อนร่างลำบักของตัวเองลงไปใต้น้ำ ส่วนลอว์ก็คลายเชือกผูกเสื้อคลุมแล้วเริ่มปลดเสื้อออก นี่มันสวรรค์ชัดๆ ทุกอย่างสมบูรณ์แบบไปหมด

เสียงโทรศัพท์ดังขึ้น

ลอว์ากลอกตา “ฉันรับผิดชอบ” เธอพูดแบบลังเลแล้วผูกสายเสื้อคลุมไหมอีกครั้ง ก่อนจะตรงกลับเข้าห้องนอน เดวิดเอนกาย ขาสองข้างลอยอยู่ในน้ำ เขารู้สึกถึงสายน้ำอุ่นที่ช่วยนวดร่างกายที่ปวดเมื่อยของตนเอง กล้ามเนื้อเขายังคงเจ็บปวดจากการแข่งขันนัดเพลย์ออฟสุดโหดทั้งที่มันสิ้นสุดลงเกือบเดือนแล้ว ชายหนุ่มยิ้มมันเป็นการเจ็บปวดที่น่ายินดี เพราะทีมเชลติคส์ชนะ

“ใครโทร.มาเหรอ” เขาถามเมื่อเธอกลับเข้ามา

“เรื่องไม่สำคัญหรอกค่ะ”

“ไม่สำคัญแต่โทร.หาเราถึงออสเตรเลียเนี่ยนะ”

“ก็แค่ปีเตอร์สั่นกรู๊ปนะ”

“ปีเตอร์สั่นกรู๊ปเหรอ” เดวิดทวนคำ “นั่นมันบริษัทที่คุณพยายามจะส่งสเวนกาลิเข้าไปขายในแปซิฟิกได้ไม่ใช่เหรอ”

“นั่นละค่ะ”

“บริษัทที่คุณพยายามแบบเอาเป็นเอาตายที่จะนัดประชุมให้ได้ตลอดหกเดือนที่ผ่านมาเนี่ย”

“ถูกต้องค่ะ”

“ตกลงยังงี้”

“เขาอยากเจอฉันวันนี้”

“คุณจะไปเมื่อไหร่”

“ฉันไม่ไปหรอก”

“อะไรนะ”

“ฉันบอกเขาว่าฉันจะไปพบระหว่างอันนี้มันไม่ได้ สามี่ฉันซีทวงมากนะ รู้ไหม”
 เดวิดถอนใจเสียดัง “ถ้าคุณทำโอกาสนี้พัง สามี่คุณเตะกันคุณแน่นอน
 อีกอย่าง คุณจะสนับสนุนสามี่ในแบบที่เขาเริ่มคุ้นชินได้ยังไงถ้าคุณพังโอกาสใหญ่ๆ
 แบบนี้”

เลื้อยคลมของลอราวิ่งหล่นลงพื้น แม้เขาจะเคยเห็นเรือนร่างของเธอมา
 หลายครั้งแล้วนับตั้งแต่ตกหลุมรักกันเมื่อสองปีก่อน เขาก็พบว่าตัวเองยังต้องอ้าปาก
 ค้างอยู่ เธอตามเขาลงมาในอ่าง ก่อนจะหลับตาลงพร้อมกับปล่อยลมหายใจยาว
 เดวิดมองน้ำที่อยู่รอบทรงอกหญิงสาว ผมสีดำยาวของเธอสยายลงมาเคลียไหล่
 ล้อมกรอบใบหน้าสวยแปลกแบบยุโรปนั้นเอาไว้

“ไม่ต้องห่วงค่ะ” เธอพูดพลางลืมตาใส่ไฟสาดสีที่แต้มด้วยประกายสีเทาเงิน
 จากนั้นก็มองเขาด้วยแวตาทิ่สามารถเห็นได้แม้แต่เหล็กเนื้อแข็ง “ฉันรับรองว่า
 คุณจะได้รับการดูแลอย่างดี”

เขาส่ายหน้า “เกิดอะไรขึ้นกับยายจอมแสบที่เห็นงานมาอันดับหนึ่งที่ผม
 ตกหลุมรักคนนั้น”

เธอเอาเท้าวางตรงระหว่างขาเขาแล้วขยับไปมา “เธอชอบนะเวลาคุณพูดจาลามก”
 “แต่...”

“ลืมนั่นซะเถอะ บาสกิน ฉันจะไม่ไปจากสามี่แม้แต่ชั่วขณะเดียว”

เขาร้องโอ้ย “นี่ เรามีเวลาอยู่ด้วยกันตั้งสามอาทิตย์นะ ถ้าอยู่กับคุณตลอด
 ยี่สิบสี่ชั่วโมงนานสามอาทิตย์ คุณจะทำให้ผมเป็นบ้าแน่ เห็นแก่ผมนะ ไปซะเถอะ
 ไปพบเขา คุณเริ่มทำตัวเป็นคนชอบกวนเข้าไปทุกทีแล้วนะ”

“ปากหวานจัง มิน่า ฉันถึงตกหลุมรักคุณ” เธอโน้มตัวมานวดขาทรงพลัง
 ของเขา “ฉันเคยบอกคุณหรือเปล่าว่าขาคุณสวยมาก”

“บอยไป แต่คุณมาชมผมทำไมกัน พยายามจะทำให้ผมเคลิ้มหรือไง”

เธอหมุนเท้าไปมาก่อนจะเอามันยันเขาไว้ “ฉันว่าฉันทำไปแล้วนะ”

เขาทำหน้าตกตะลึงเป็นเรื่องเป็นราว “เป็นนักธุรกิจหญิงดีเด่นแห่งปีเมื่อ
 ปีกายแท้ๆ พูดจาแบบนั้นได้ยังไง ผมอึ้งเลยนะเนี่ย อับอายด้วย...แถมยังชู้ซ้ำอีก
 ส่วนใหญ่จะชู้ชานะ”

เธอขยับไปใกล้เขามากขึ้น ออกอ้อมกระชับเบียดชิดติดอกเขา “ทำไมเราไม่จัดการกับมันหน่อยล่ะ”

“จัดการได้ แต่คุณต้องสัญญาก่อนว่าเสร็จแล้วจะไปพบกับปีเตอร์สักครั้ง”

เธอจรรมิฝีปากที่หุบเขา “บางทีฉันก็ไม่เข้าใจคุณเลย” เธอกระซิบบอก “ผู้ชายน่าจะรู้สึกหวั่นเกรงผู้หญิงที่มีหน้าที่การงานไม่ใช่หรอ”

“หน้าที่การงานที่ประสบความสำเร็จอย่างงดงามด้วยสิ” เขาแก้คำพูดเธอด้วยความภาคภูมิใจ “แต่ถ้าผมเป็นผู้ชายแบบพวกนั้น คุณคงทิ้งผมไปนานแล้ว”

“ไม่หรอก” เธอตอบเบาๆ “แต่ถ้าฉันทิ้ง คุณจะทำอะไรเวลาที่ฉันไม่อยู่”

เขาตะปบมันท้ายเธอด้วยมืออันแข็งแรงแล้วอุ้มเธอขึ้นนั่งตัก ริมฝีปากของเขาอยู่ห่างจากยอดอกของเธอเพียงไม่กี่นิ้ว “ผมจะไปสูดตลูก” เขาบอก “เหมือนที่คุณพูดไว้แหละ ผมมันดูกะปลกะเปลี้ย ตกลงคุณจะรับปากหรือเปล่า”

เธอรู้สึกถึงลมหายใจของเขาที่รดผิว “ให้ตายสิ ผู้ชายนี้ชอบใช้เรือนร่างเป็นใบเบิกทางจริงๆ”

“รับปากไหม”

ความแข็งแรงของเขายู่ใต้ร่างเธอนี้เอง เธอต้องการเขา ร่างเธอสั่นสะท้านไปหมด หญิงสาวพยักหน้าแทบไม่ไหว

เขาจึงลดร่างเธอลงบนตัว เธอผวาเหือกก่อนจะร้องออกมาแล้วเอาแขนสองข้างโอบรอบศีรษะเขาไว้ จากนั้นก็โยกตัวไปมาพร้อมกับเอามืออึกจิกผมเขา ตริ๊งให้ใบหน้าเขาแนบอยู่กับอกเธอ

ลอร่าลุกขึ้นจากเตียงแล้วจวบเดวิดที่หลับอยู่อย่างแผ่วเบา ก่อนจะไปอาบน้ำ เธอเช็ดขวยาวเรียวกจนแห้งแล้วแต่งตัว หญิงสาวแต่งหน้าน้อยนิดโดยแต้มสีส้นรอบดวงตาเพียงเล็กน้อยเท่านั้น ผิวสีน้ำผึ้งของเธอไม่จำเป็นต้องอาศัยเครื่องสำอางใดๆ มาช่วยเสริมความเปล่งปลั่งที่พระเจ้าประทานให้ ลอร่าสวมสูททำงานสีเทาที่มียี่ห้อสเวนกาลิของเธอติดอยู่แล้วติดกระดุมเสื้อเชิ้ตสีขาว

ลอร่าเป็นคนมีพรสวรรค์สูง แม้ไม่ถึงกับใหญ่แบบในความคิดคนทั่วไป แต่ทว่าตอนที่เธอเริ่มงานนางแบบครั้งแรกเมื่อสิบปีที่แล้ว เธอเกือบถูกมองว่ามีหน้าอกใหญ่เกินไปสำหรับนางแบบทั่วไป ยกเว้นถ้าจะไปถ่ายชุดว่ายน้ำหรือถ่ายเจาะใบหน้าเอเจนซี่ของเธออยากให้เธอเอาผ้าพันหน้าอกขณะเดินแบบซึ่งลอร่าไม่ยอมทำ เพราะมันคงเหมือนขอให้ผู้ชายรัดอั้นทะไว้กับโคนขาด้านใน แต่ทันทีที่เธอได้ขึ้นปกนิตยสาร คอลโม ก็ไม่มีสิ่งใดสามารถหยุดยั้งหน้าที่การงานของเธอได้อีก ลอร่า

มีใบหน้าและเรือนร่างที่ดูเท่าไรก็ไม่เบื่อ เธอกับเพื่อนร่วมอาชีพอย่างพอลลินา โพรสโกวา และแอล แมคเฟอร์สัน ได้ช่วยทำให้ร่องอกกลับมาเป็นที่นิยมอีกครั้ง... ถ้ามันเคยเป็นสิ่งที่ล้ำสมัยนะ

เดวิดขยับตัวลุกขึ้นนั่งมองหญิงสาวที่เป็นภรรยาเขาได้สี่วัน “การแปลงร่างเสร็จสมบูรณ์แล้ว”

“แปลงร่างหรือคะ”

“จากสาวสวยร้อนนํ้าไปเป็นเพศฆาตนักธุรกิจไง ผมละสงสารสหายปีเตอร์สัน รายนี้จริงๆ”

ลอราหัวเราะ “ฉันคงไปไม่เกินชั่วโมงสองชั่วโมงหรอกค่ะ” เธอสวมตุ้มหู แล้วเดินมาจูบเดวิด “คุณจะคิดถึงฉันหรือเปล่า”

“ไม่เลยแม้แต่นิดเดียว”

“ใจร้าย”

เดวิดเลิกผ้าห่มแล้วลุกขึ้น “คุณจูบแม่คุณด้วยริมฝีปากคุณนั่นหรือ”

เธอเหลือบมองร่างกายกำยำของเขาแล้วสั่นศีรษะ “เหลือเชื่อจริงๆ” เธอพิมพ์ “คุณคิดจะให้ฉันไปจากร่างนี้ได้หรือ ต่อให้เดี่ยวเดียวกี่เออะ”

“โอ๊ะโอ”

“อะไร”

“มีปัญหาก่อขึ้นกับการแปลงร่างครับ หัวหน้า ผมยังสังหรณ์ใจอยู่ว่าอาจมีโมเลกุลของสาวสวยซ่อนอยู่เล็กน้อยภายใต้เปลือกนอกนักธุรกิจ”

“คุณสังหรณ์ได้ถูกต้องแล้ว”

“ลอรา”

“คะ”

เดวิดจับมือเธอ “ผมรักคุณ” เขาเอ่ย ดวงตาเริ่มมีน้ำคloy “คุณทำให้ผมเป็นผู้ชายที่มีความสุขที่สุดในโลก”

เธอทอดเขาพลงหลังตา “ฉันก็รักคุณค่ะ เดวิด ฉันอยู่โดยไม่มีคุณไม่ได้”

“อยู่กับผมไปจนแก่เฒ่า ลอรา ผมสัญญาว่าจะทำให้คุณมีความสุขตลอดไป”

“ตกลงค่ะ” เธอพูดเบาๆ “แล้วรักษาสัญญาด่วนนะ”

“ชั่วชีวิตเลย” เขาบอก

ลอราจูบเขาโดยที่ไม่รู้ตัวเลยว่าอันนี้มันได้สิ้นสุดลงแล้ว

“สวัสดีครับ คุณผู้หญิง”

“อรุณสวัสดิ์ค่ะ” ลอราตอบพนักงานต้อนรับด้วยรอยยิ้ม ทั้งคู่พักอยู่ที่โรงแรมรีฟริสอร์ทไฮเตลในปาล์มสปริงซึ่งอยู่ห่างจากเมืองแครนส์ในออสเตรเลียไปราวี่สิบไมล์ รีสอร์ทส่วนตัวแห่งนี้คือเศษเสี้ยวสวนสวรรค์อีเดนอันสงบเงียบ เป็นสวรรค์อันสันโดษที่มองไปเห็นทะเลคอรัล รีสอร์ทนี้ซ่อนตัวอยู่กลางสวนปาล์มที่มีอายุหนึ่งศตวรรษกับป่าชุ่มในเขตร้อนทางตอนเหนือของออสเตรเลีย ไม่ว่าจะนั่งเรือออกไปยังทิศไหนก็ล้วนได้ตื่นตะลึงกับแนวปะการังเกรตแบร์ริเออร์ฟลีลิ่งของออสเตรเลีย ซึ่งประกอบด้วยแนวปะการังกับสิ่งมีชีวิตทางทะเลแปลกตาอันเป็นผลงานชิ้นเอกที่วิจิตรที่สุดของธรรมชาติ และสวนใต้ดินที่มนุษย์ทั้งสำรวจและอนุรักษ์ไว้ ไม่ว่าจะไปยังทิศไหนก็จะได้ทงไปเฝ้าผืนเขียวฉ่ำและน้ำตกที่ลดหลั่นกันเป็นชั้น หรือไม่ก็พื้นที่แถบชนบทอันลึกลับของออสเตรเลียยุคต้น เป็นสถานที่ที่ไม่มีที่ใดในโลกจะเสมอเหมือน

เสียงของพนักงานต้อนรับเจือสำเนียงออสเตรเลียชัดเจน “อีกสักครู่แท้ก็ี่ของคุณก็จะมาแล้วนะครับ คุณผู้หญิง คุณกับสามีพักผ่อนสบายดีหรือเปล่าครับ”

“มากเลยคะ”

“ที่นี้หนาวใช่ไหมครับ” เขาพูดด้วยความภูมิใจ เขาก็เหมือนคนท้องถิ่นส่วนใหญ่ คือมีผิวโทนสีทองแดงเพราะโดนแดดเป็นประจำ

“คะ ใช่ค่ะ”

เขาเริ่มเอาดินสอเคาะกับโต๊ะ สองตามองกวาดไปรอบห้องที่สว่างจ้าเพราะแสงแดด “คุณจะทำอะไรไหมครับถ้าผมถามอะไรที่มันค่อนข้างเป็นเรื่องส่วนตัวสักหน่อย คุณผู้หญิง”

“ก็ไม่น่าจะเป็นอะไรหรอก”

เขาดูลังเล “ผมจำสามีคุณได้ที่ไหนที่เคยเห็นในทีวี ต่อให้ใช้เสื่ออากาศพวกนี้ เราก็มักมีโอกาสได้ดูแข่งบาสเกตบอลนั้ดสำคัญของพวกคุณนะครับ โดยเฉพาะทีมบอสตันเซลติกส์ แต่คุณน่าจะคุ้นตามผมมากมายทีเดียว คุณผู้หญิง คุณเคยขึ้นปกนิตยสารอะไรบ้างหรือเปล่าครับ”

“เคยค่ะ” ลอราตอบด้วยความประหลาดใจที่สื่อสิ่งพิมพ์สามารถแพร่ได้ไกลขนาดนี้ แถมความทรงจำของคนทั่วไปยังยาวนานได้ถึงเพียงนี้ด้วย ลอราไม่ได้ขึ้นปกนิตยสารไหนๆ มาสี่ปีแล้ว เว้นอยู่เล่มเดียวคือ *บิสเนสวีกลีย์* ฉบับเดือนพฤศจิกายนที่ผ่านมา

“ผมนึกแล้วว่าเคยเห็นคุณที่ไหน แต่ไม่ต้องห่วงนะครับ คุณผู้หญิง ผมไม่

บอกใครแน่นอน ผมจะไม่ยอมให้ใครมารบกวนคุณกับมิสเตอร์บาสกินเป็นอันขาด”

“ขอบคุณค่ะ”

เสียงเรตรวดดัง “เสียงรถแท็กซี่ของคุณแน่เลย โชคดีนะคะ”

“จะพยายามค่ะ” เธอออกจากลิบบี้ไป ทักคนขับ แล้วขึ้นนั่งบนเบาะหลัง แอร์ในรถเปิดแรงเต็มที่จนทำให้รถหนาวเกิน แต่เมื่อเจอกับแสงแดดภายนอกมันก็เกิดการเปลี่ยนแปลงที่น่ายินดีอย่างยิ่ง

ลอรานั่งพิงเบาะและมองดูเหล่าพรรณไม้ใบที่ก่อตัวเป็นกำแพงสีเขียวเมื่อแท็กซี่มุ่งหน้าไปยังใจกลางเมือง ในช่วงสิบนาทีแรกจะมีสิ่งก่อสร้างเล็กๆ ปรากฏให้เห็นจากธรรมชาติที่แวดล้อมเป็นระยะๆ ซึ่งก็เป็นเพียงบังกล์ไม้ที่หลังที่ซ่อนตัวอยู่ ที่ทำการไปรษณีย์ และร้านขายของชำ เธอกระชับมือที่จับกระเป๋าสารสีแค็ตตาล็อกสินค้ารุ่นล่าสุดของสเวนกาลิ ขณะที่ขาขวาก็เขยิบไม่หยุด

ลอราเริ่มงานนางแบบตอนเธออายุแค่สิบเจ็ด หลังจากเปิดตัวกับนิตยสาร *คอสโม* แล้วก็ต่อด้วย *ปกมาดมัวเชล* และ *เกลเมอร์* ในเดือนเดียวกัน จากนั้นก็ขึ้นปก *สปอร์ตส์อิลลัสเตรเตด* ฉบับชุดว่ายน้ำประจำปีซึ่งทำให้ชื่อของเธอเป็นที่รู้จักดีในทุกบ้าน ภาพปกนั้นถ่ายตอนดวงอาทิตย์ตกที่โกลด์โคสต์ของออสเตรเลีย ห่างจากปาร์มลีโคฟไปราวห้าร้อยไมล์ ในภาพนั้นลอรายืนอยู่ในน้ำลึกแค่เข่า ดวงตาของเธอมองตรงมาที่กล้องฟลางรวมผมเปียกไปไว้ด้านหลัง เธอสวมชุดวันพีชแบบเกาะอกสีดาร์กเร็นร่าง ไหล่สองข้างเปลือยเปล่า และในที่สุด *สปอร์ตส์อิลลัสเตรเตด* ฉบับนั้นก็กลายเป็นฉบับที่ขายดีที่สุดเท่าที่เคยมีมา

จากวันนั้น จำนวนหน้าปกและงานก็เพิ่มขึ้นไปพร้อมๆ กับเงินในบัญชีของลอรา บางทีเธอก็ขึ้นปกนิตยสารเล่มเดิมถึงสี่ห้าเดือนติดต่อกัน แต่เธอต่างจากนางแบบคนอื่นๆ ตรงที่ไม่เคยถูกโจมตีเรื่องเปิดเผยเนื้อตัวมากเกินไป ไม่เคยเพื่อความต้องการในตัวเธอไม่เคยสร้างชา

ซึ่งเป็นเรื่องที่แปลกมาก ตอนเป็นเด็ก ลอราเคยอ้วนแล้วก็ซีเหี่ยว เพื่อนในชั้นเรียนเคยแซวเธอแบบไร้ความปราณีเรื่องน้ำหนักตัว เรื่องผมหยิกหยอย เรื่องแว่นตาทนทาน เรื่องไม่แต่งหน้า และเรื่องการแต่งกายของเธอ พวกนั้นเรียกเธอต่าง-ๆ นานา แถมยังถากถางเธอด้วยคำพูดดูถูกที่ชวนให้ใจเจ็บแบบพวกเด็กใจร้าย การรุมเล่นงานด้วยคำพูดนี้ไม่เคยลดน้อยหรือยุติ ไม่ว่าจะเป็นในโรงอาหาร ตามทางเดินในสนาม ในชั้นเรียนพละ เพื่อนร่วมชั้นของลอราโจมตีเหยื่อไม่มีทางสู้รายน้อย่างโหดเหี้ยมโดยไม่มีการผ่อนผัน

ทุกคนทำให้วัยเด็กของเธอเหมือนตกรกทั้งเป็น

บางทีกลุ่มเด็กสาวที่โด่งดังในโรงเรียนก็จะตบตีเธอในป่าหลังโรงเรียน แต่การช่มเหงทางกายไม่ได้สร้างความเจ็บปวดให้ลอว์น้อยได้เท่ากับคำพูดที่โหดร้าย ความเจ็บปวดจากการโดนตะหรือต่อยยังมีวันหาย คำพูดอันโหดร้ายต่างหากที่จะอยู่กับเธอไปตลอด

ช่วงนั้นลอว์จะกลับบ้านไปร้องไห้กับแม่ผู้ที่จะเป็นผู้หญิงที่สวยงามที่สุดในโลก ผู้หญิงที่ไม่เข้าใจว่าทำไมลูกของเธอถึงไม่ใช่เด็กที่ได้รับความชื่นชมมากที่สุด ในชั้นแมรี ซิมมอนส์ แอร์ส เป็นผู้หญิงที่งามจับใจตลอดเวลา เป็นคนโด่งดังในหมู่เพื่อนฝูง เด็กสาว ๆ ล้วนอยากเป็นเพื่อนกับเธอ เด็กผู้ชายก็อยากจะถือหนังสือให้เธอ หรือถึงขั้นอยากจับมือ

พ่อของลอว์ พ่อที่แสนอ่อนหวานน่ารักจะใจสลายทุกครั้งเวลาที่มีเหตุการณ์เกิดขึ้น เหมือนนายแพทย์เจมส์ แอร์ส ถูกกริดที่หัวใจเมื่อต้องเห็นลูกสาวร้องไห้คนเดียวอยู่ตรงมุมของห้องนอนที่ปิดไฟมืดทุกคืน เขาพยายามหาทางช่วย แต่คนเป็นพ่อจะทำอะไรได้ในสถานการณ์เช่นนี้

มีครั้งหนึ่งตอนเธออยู่เกรดเจ็ด ดร.แอร์สซื้อชุดกระโปรงสีขาวมีเยื่อราคาแพงให้ลูกสาวสวม ลอว์รักชุดนี้มาก เธอมั่นใจว่ามันจะต้องช่วยเปลี่ยนชีวิตเธอได้ เธอสวมชุดได้น่ารักมาก พ่อเธอบอกแบบนั้น ลอว์จะสวมชุดนี้ไปโรงเรียน แล้วเด็กผู้หญิงดั่ง ๆ พวกนั้นจะต้องคิดว่าเธอน่ารักเหมือนกัน พวกเขาต้องชอบเธอแน่ ต่อให้เป็นลิซา ซอมเมอร์ส ซึ่งเป็นเด็กสาวที่น่ารักที่สุดในชั้นก็ต้องชอบเธอ พวกนั้นจะต้องชวนเธอนั่งด้วยตอนพักกลางวัน แทนที่เธอจะต้องนั่งคนเดียวที่หลังห้อง พวกนั้นจะต้องชวนให้เธอเล่นตลกด้วยในตอนพัก แทนที่จะให้เธอไปยืนห่าง ๆ ตรงที่ที่ไม่มีใครมาคุยกับเธอ ใครจะรู้ บางทีลิซา ซอมเมอร์ส อาจจะชวนเธอไปเที่ยวบ้านหลังเลิกเรียนก็ได้

ลอว์ตื่นตื่นมากจนนอนแทบไม่หลับ เธอลุกจากเตียงแต่เช้ามีดในหัวรุ่งขึ้นอาบน้ำ แล้วก็สวมชุดกระโปรงตัวใหม่ กลอเรีย พี่สาวเธอซึ่งดังมากในหมู่เด็กผู้ชายมากอยช่วยเธอด้วย กลอเรียแปร่งผมให้ลอว์แล้วม้วนผมให้ จากนั้นก็แต่งหน้าให้เล็กน้อยด้วย พอเสร็จแล้วก็ถอยออกมาให้ลอว์ได้ส่องดูตัวเองในกระจก ลอว์พยายามจะจับผิดตัวเอง แต่ก็อดไม่ได้จริงๆ เพราะเธอดูน่ารักมาก

“หนูดูดีหรือเปล่าคะ” เธอถามพี่สาวอย่างตั้งความหวัง

กลอเรียกอดน้องแล้วลูบผม “ไม่มีที่ติเลยจ๊ะ”

พอเธอเดินลงมากินอาหารเช้า พ่อเธอก็ยิ้ม “โอ้โฮ ดูเจ้าหญิงน้อยของพ่อสิ”

ลอว์หัวเราะคิกคักอย่างมีความสุข

“ลูกน่ารักมากจ๊ะ” แม่เสริม

“พวกเด็กผู้ชายจะต้องสู้กันที่สนามเด็กเล่นแล้วละวันนี้” พ่อเธอพูดแทรก

“อยากให้พี่เดินไปส่งที่โรงเรียนหรือเปล่า” กลอเรียถาม

“ถ้าได้แบบนั้นก็ยอดเยี่ยม!”

ลอร่าหน้าบานด้วยความสุขขณะที่เดินไปโรงเรียนกับกลอเรีย พอไปถึง
ขอบสนาม กลอเรียก็หันหน้าเข้าหาแล้วกอดน้องแน่น ลอร่ารู้สึกอบอุ่นปลอดภัย
เมื่ออยู่ในอ้อมแขนของพี่สาว “วันนี้พี่มีซั่มเชิรส์ลิตเตอร์หลังเลิกเรียน” กลอเรีย
พูด “คืนนี้ค่อยเจอกันที่บ้าน ตกลงนะ”

“ตกลง”

“ถึงบ้านแล้วเล่าให้พี่ฟังแล้วกันว่าวันนี้เป็นยังไง”

ลอร่ามองพี่สาวเดินลงเนินไปยังโรงเรียนมัธยมปลาย จากนั้นเธอก็หันไป
ประจันหน้ากับสนามหญ้าของโรงเรียนตัวเอง ลอร่าอยากได้ยินความเห็นจากเพื่อน
เหลือเกินตอนที่พวกเขาได้เห็นลอร่าคนใหม่ ในที่สุดวันนี้จะต้องเป็นวันของเธอ
เด็กสาวสุดท้ายใจลึกแล้วเดินตัดสนามไปหาเพื่อนร่วมชั้นที่กำลังเล่นกันอยู่

ความเห็นแรกตั้งขึ้นก่อนที่กริ่งเข้าเรียนจะดัง “เฮ้ ดูลิ! ลอร่าดูดีซะมาก กระโหลก
หลังใหม่มานะ!” คำพูดโหดร้ายลอยมาจากทุกทิศ “ดูอย่างกับวายุักษ์สีขาไม่มี
ผิด!” “เฮ้ ยายอ้วนสี่ตา ไหนๆก็สวมชุดขาวแล้ว ขอยืมตัวเธอมาทำจอกฉายหนึ่ง
หน่อยได้ไหม!”

ลิซ่า ซอมเมอร์ส เดินมาหาเธอ มองเธอหัวจรดเท้า จากนั้นก็อุจจมุม “เธอ
มันน่ารังเกียจที่สุด!” ลิซ่าตะโกนด้วยความชอบใจ

ตามด้วยเสียงหัวเราะอันโหดร้าย เสียงหัวเราะโหดร้ายที่พูดหัวใจน้อยๆ ของ
ลอร่าราวกับเศษกระจกแหลมๆ

เธอวิ่งกลับบ้านพร้อมน้ำตาที่ไหลอาบหน้า จากนั้นก็ทำใจดีสู้เสือพร้อมกับ
พยายามปกปิดรอยฉีกขาดที่ลิซ่า ซอมเมอร์ส ทำกับชุดใหม่ของเธอในช่วงพัก แต่
คนเป็นพ่อแม่ย่อมจะไวต่อความเจ็บปวดของลูกตัวเอง เมื่อพ่อเห็นชุดขาดวินของเธอ
พ่อก็ไม่โหมมาก พ่อถลันเข้าไปในห้องทำงานของครูใหญ่เพื่อรายงานเรื่องที่เกิดขึ้น
กลุ่มเด็กหญิงตัวการถูกลงโทษ

แต่แน่นอนว่ามันมีแต่จะทำให้พวกเด็กสาวคนดังเกลียดชังเธอมากขึ้นไปอีก
ในช่วงวัยเด็กอันขมขื่น ลอร่าเรียนหนังสือหนักเท่าที่จะเรียนได้ เพราะถ้าเธอ
ไม่อาจเป็นคนดังหรือแม้แต่เป็นที่ชื่นชอบของใครได้ อย่างน้อยเธอก็ต้องหัวดี

แล้วเธอก็ยังมีกลอเรีย ลอร่าก็สงสัยอยู่เสมอว่าเธอจะเอาตัวรอดจากช่วง

เวลาหลายปีเหล่านั้นได้ไหมถ้าปราศจากเพื่อนที่มีแค่สองคน ซึ่งได้แก่ตำราเรียนกับ กลอเรียผู้เป็นพี่สาว ในด้านรูปร่าง กลอเรียเป็นสาวหุ่นดีที่เด็กผู้ชายทั้งโรงเรียน มัธยมปลายเฝ้าฝันหา แต่นอกเหนือจากนั้น เธอยังเป็นคนใจกว้างและมีเมตตาต่อความผิดพลาด เวลาลอร่ารู้สึกว่โลกกำลังจะถึงกาลอวสาน กลอเรียจะปลอบเธอ ด้วยคำพูดและอ้อมกอดอันแสนอบอุ่น กลอเรียจะคอยบอกเธอว่าทุกอย่างจะต้องเรียบร้อย ซึ่งอีกสักพักมันก็เป็นเช่นนั้นจริงๆ บางทีกลอเรียถึงขนาดยกเลิกนัดกับเด็กหนุ่มเพียงเพื่ออยู่บ้านปลอบใจลอร่า เธอพาลอร่าไปดูหนังหรือไปห้างสรรพสินค้าใหญ่ๆ ไม่ก็ไปสวนสาธารณะ ลานสเก็ต ไปหมดทุกที ลอร่ารู้ว่าตนเองมีพี่สาวที่ยอดเยี่ยมที่สุดในโลก เธอรักกลอเรียมาก

นั่นคือเหตุผลว่าทำไมลอร่าถึงหัวใจสลายตอนที่กลอเรียหนีออกจากบ้านและเกือบจะฆ่าตัวตาย

การเปลี่ยนแปลงทางกายของลอร่าเกิดขึ้นช่วงฤดูร้อนก่อนที่เธอจะขึ้นมัธยมปลายปีสาม ไซ้ เธอออกกำลัง ไซ้ เธอหันมาใส่คอนแทคเลนส์ ไซ้ เธอคุมอาหาร (ที่จริงเรียกว่าหยุดกินไปเลยดีกว่า) แต่แค่นั้นก็ยังไม่เพียงพอจะอธิบายถึงการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น สิ่งเหล่านั้นอาจช่วยเร่งกระบวนการ ทว่าการเปลี่ยนนั้นต้องเกิดขึ้นอยู่แล้ว ก็แค่ถึงเวลาของเธอเท่านั้น จู่ๆเธอก็ผลิบันजनคนทั้งโรงเรียน ไม่มีใครอยากเชื้อสายตาตัวเอง หลังจากนั้นไม่นาน โมเดลลิ่งก็มาพบเธอเข้า และเธอก็ก้าวเดินไปบนหนทางของตัวเองนับแต่นั้น

ที่แรกลอร่าก็ยังไม่อยากเชื่อว่าตัวเธอเองจะสวยพอที่จะเป็นนางแบบแฟชั่น ลอร่า แอร์ส ที่ห้าวและอัปลักษณ์หรือจะเป็นนางแบบแฟชั่นได้ ไม่ละ ไม่มีทาง แต่ลอร่าไม่ได้ตามอดหรือโง่ เวลามองกระจก เธอจะเห็นกับตาตัวเองว่าอะไรคือสิ่งที่คนอื่นต่างพากันกล่าวถึง ไม่นานเธอก็ชินกับการเป็นคอนรูปร่างหน้าตาดี แค่อะไรๆก็ดูดีเพียงนิดเดียว เด็กสาวหน้าตาธรรมดาที่เปลี่ยนไปเป็นยอดนางแบบค่าตัวแพงลิ่วได้ จู่ๆผู้คนก็เริ่มอยากอยู่ใกล้เธอ อยากแต่งตัวเหมือนเธอ อยากเป็นเพื่อนกับเธอ แค่ว่าตอนนี้เธอมีรูปลักษณ์ที่ดึงดูดใจ คนเหล่านั้นที่เคยอยากจะทำลายใส่เธอหรือแกล้งเธอก็มองว่าเธอเป็นคนพิเศษ ลอร่าจึงเริ่มก้มข้มในแรงจูงใจของผู้คนมากขึ้นทีละน้อย

สำหรับลอร่า การเป็นนางแบบเป็นงานที่ได้เงินง่าย เธอทำเงินได้กว่าครึ่งล้านเหรียญตอนอายุเพียงสิบแปด แต่การเป็นนางแบบไม่ใช่อาชีพที่เธอชอบเท่าไรนัก ชั่วโมงทำงานนั้นเหนียวล้าและน่าหน่าย ตัวงานเองก็ไม่ใช่ว่าสิ่งที่เธอพูดได้ว่าอยากทำการโพสท่าถ่ายภาพนิ่งเป็นชุดๆ เป็นงานที่หาความท้าทายได้น้อยมาก ที่จริง

มันน่าเบื่อสุดๆ ด้วยซ้ำ เธออยากจะทำอะไรมากกว่านี้ แต่ดูเหมือนโลกจะลืมนไปแล้วว่าเธอก็มีสมอง น่าชื่นลั่นดี ตอนที่เธอไล่แวนน่าเกลียด ทุกคนก็มองว่าเธอเป็นหนอนหนังสือ แต่พอตอนนี้เธอสวยขึ้นมา ทุกคนกลับพากันคิดว่าเธอเป็นพวกสมองกลวง

ลอราไม่ค่อยได้ถ่ายรูปนอกสถานที่เท่าไหร่นักในช่วงนั้น มีแค่ครั้งเดียวที่ออสเตอร์เลียกับอีกสองครั้งที่เฟรนช์ริเวียรา เพราะลอราไม่เหมือนเพื่อนร่วมงานคนอื่นตรงที่เธอไม่ได้ลาออกจากโรงเรียน มันไม่ใช่ของง่าย แต่เธอก็สามารถเรียนจนจบมัธยมปลายและจบมหาวิทยาลัยทัฟต์จนได้ในอีกสี่ปีต่อมา พอจบปริญญา ลอรา ก็พร้อมแล้วที่จะทำงานในวงการแฟชั่นและเครื่องสำอาง แต่แวดวงนี้ไม่ได้เตรียมพร้อมรับมือกับการจู่โจมของเธอ เดือนมิถุนายน ๑๙๘๓ คือครั้งสุดท้ายที่เธอปรากฏตัวบนปกนิตยสารผู้หญิง เนื่องจากลอราได้ออกจากวงการนางแบบเมื่ออายุได้ยี่สิบสามปี อันเป็นช่วงที่ถือว่าอายุกำลังเหมาะสมสำหรับอาชีพนี้ เธอทำนายได้จำนวนมหาศาลไปลงทุนพัฒนาแนวคิดของตัวเอง โดยทำการซื้อสเวนกาลี ซึ่งเป็นบริษัทสำหรับผู้หญิงที่ไม่หยุดนิ่ง ผสมผสานการใช้ได้ในชีวิตจริง ความฉลาด และความรอบรู้ คล่องแคล่วเข้ากับความเป็นผู้หญิงและความเย้ายวน

สโลแกนคือ จงเป็นสเวนกาลี^{*} ในแบบของคุณ

ถ้าจะบอกว่าแนวคิดของเธอเป็นที่รู้จัก ก็คงเป็นการพูดถึงแฟชั่นยุคแปดศูนย์แบบน้อยกว่าความเป็นจริง ตอนแรกบรรดานักวิจารณ์ต่างก็เบ้าหน้าใส่ความสำเร็จของนางแบบที่หันมาสวมบทนักธุรกิจ โดยอ้างว่ามันก็เป็นแค่แฟชั่นฉาบฉวยที่อีกไม่กี่เดือนก็จะสาบสูญไป แต่หลังจากโปรโมตเสื้อผ้าสตรีและเครื่องสำอางไปได้สองปี ลอราก็ขยายไปทำธุรกิจรองเท้าล่องกับน้ำหอมด้วย และพอเธออายุได้ยี่สิบหก สเวนกาลีก็กลายเป็นบริษัทมหาชนที่มีลอราเป็นผู้ถือหุ้นใหญ่ รวมทั้งเป็นซีโอโอของกลุ่มบริษัทที่ทำธุรกิจหลายประเภทซึ่งมีมูลค่าหลายต่อหลายล้านดอลลาร์

รถแท็กซี่เลียวขาวแบบแทบไม่แตะเบรก “สำนักงานปีเตอร์สันตรงถนนเอสพลานาดใช่ไหมครับ คุณหนู”

ลอราหัวเราะเบาๆ “คุณหนูเหรอ”

“ก็แค่คำเรียกนะครับ” คนขับอธิบาย “ไม่ได้จะว่าอะไร”

“ฉันไม่ถือค่ะ ไซ้ ตรงถนนเอสพลานาดนั่นแหละ”

^{*}Svengali ตัวละครในผลงานเรื่อง *Trillby* ของ George du Maurier ใช้เรียกคนที่สามารถควบคุมบงการผู้อื่นได้ด้วยวิธีอันมีชั้นเชิงต่างๆ

บริษัทโลกเลียนแบบเริ่มผุดขึ้นตรงข้างดอกไม้ที่บ้านสระพังของเธอเหมือนวัชพืชจำนวนมากมาย ทุกรายล้วนกระหายอยากจะได้เศษเสี้ยวผลกำไรของสเวนกาลี และต่างก็สืบหาเคล็ดลับความสำเร็จของลอว์กันทั้งนั้น แต่พวกนี้ก็เหมือนวัชพืชที่ว่าคาญอื่นๆ คือถูกถอนออกจากโลกธุรกิจตั้งแต่ยังไม่ทันได้หยั่งรากจริงจัง ผู้บริหารที่ใกล้ชิดกับลอว์รู้ดีว่าเคล็ดลับที่คู่แข่งตามหา และเป็นสิ่งที่ทำให้สเวนกาลีแตกต่างจากคนอื่นคืออะไร มันก็คือตัวลอว์นั่นเอง การทำงานหนักของเธอ ความมุ่งมั่น มั่นสมอง รสนิยม หรือแม้กระทั่งความอบอุ่น คือสิ่งที่กำหนดทิศทางทุกขั้นตอนขององค์กรนี้ อาจฟังดูน่าเน่า แต่ก็จริงใจจริง ผู้หญิงคนนี้เป็นทุกสิ่งของบริษัท

ทุกอย่างล้วนเป็นไปตามแผน จนกระทั่งเธอได้พบกับเดวิด บาสกิน

แท็กซีชะลอรถหยุด “ถึงแล้วครับคุณ”

โรงแรมแปซิฟิกอินเตอร์เนชั่นแนลในเมืองแครนส์ลีย์อยู่ไม่ไกลจากสำนักงานของปีเตอร์สัน โดยตั้งอยู่ใกล้ใจกลางเมืองและอยู่ใกล้ท่าเรือมาร์ลินอันเป็นจุดออกเรือท่องเที่ยวและดำน้ำที่ใหญ่ที่สุดแค่เพียงข้ามฝั่งถนน โรงแรมแห่งนี้เป็นที่พักผ่อนชื่อดังเหมาะสำหรับคนที่ต้องการสัมผัสความเป็นเมืองร้อนของออสเตรเลีย แต่ไม่ยากปลีกวิเวกเต็มรูปแบบ

ทว่าคนที่พักอยู่ห้อง ๖๐๗ ไม่ได้มาท่องเที่ยว

เจ้าของห้องมองไปนอกหน้าต่าง แต่ไม่ได้สังเกตหรือสนใจไว้อันสวยชวนตะลึงสักนิด เนื่องจากมีเรื่องอื่นที่สำคัญกว่าให้ต้องเป็นห่วง เรื่องที่แย่มากๆ เรื่องที่ต้องจัดการไม่ว่าผลที่ตามมาจะร้อนตดหตุเพียงใด เรื่องที่เลวร้ายจนแม้แต่คนที่พักอยู่ในห้อง ๖๐๗ ก็ยังไม่รู้รายละเอียดทุกอย่างของมัน

แต่มันเป็นเรื่องที่ต้องจัดการเดี๋ยวนี้

คนในห้องหันหน้าจากวิวสวนตะลึงที่คนผ่านไปมาพากันจ้องมองเนิ่นนานหลายต่อหลายชั่วโมง จากนั้นก็เดินไปยังโทรศัพท์ เวลาเตรียมการช่างน้อยเหลือเกินตอนนี้ ขณะที่ยกหูโทรศัพท์ขึ้น ก็ยังมีบางขณะที่เจ้าของห้องสงสัยว่ามีทางเลือกอื่นเหลือหรือไม่

ไม่ ไม่มีทางเลือกอื่นแล้ว

เจ้าของห้องยกหูโทรศัพท์แล้วกดเบอร์

“รีฟริสอร์ท ยินดีบริการครับ”

เจ้าของห้องกล่าวถึงลึนความห้วนกล้าว “ขอสายเดวิด บาสกิน”

การประชุมดำเนินต่อไปเรื่อย ๆ สองชั่วโมงแรกเป็นไปอย่างราบรื่นจนเกือบสรุปข้อตกลงได้ แต่ตอนนี้ทั้งหมดกำลังลงลึกถึงรายละเอียด ซึ่งก็มีปัญหาเล็กน้อยมาทำให้งานสะดุดตามปกติ เมื่อลอร่ามองนาฬิกาก็พบว่าเธอคงจะได้กลับช้ากว่าที่คาดไว้ในตอนแรก เธอจึงขอให้โทรศัพท์และแยกตัวออกไปโทร.กลับโรงแรม พอไม่มีคนรับสายที่ห้อง เธอก็ขอให้ต่อสายไปที่แผนกต้อนรับแทน ซึ่งพนักงานต้อนรับคนเดิมยังคงทำหน้าที่อยู่

“สามีคุณเพิ่งออกไปเมื่อสักครู่นี้เองครับ” เขาบอกเธอ “เขาฝากข้อความไว้ให้คุณด้วย”

“ช่วยอ่านให้ฉันฟังหน่อยได้ไหมคะ”

“ได้ครับ ถือสายรอสักครู่นะครับ”

เธอได้ยินเสียงวางโทรศัพท์ลงบนโต๊ะไม่อย่างแรง จากนั้นก็ได้ยินเสียงคนทำอะไรๆ กักกักดังลอดเข้ามาในโทรศัพท์ “ได้แล้วครับ” มีเสียงคลิกกระดากออก ตามด้วยอาการอึกอัก “มัน...มันค่อนข้างส่วนตัวนะครับ มิสซิสบาสกิน”

“ไม่เป็นไรค่ะ”

“คุณยังอยากให้ผมอ่านอยู่ไหม”

“คุณก็อ่านไปแล้วนี่คะ” ลอร่าบอก

“นั่นสินะครับ” เขาชะงัก จากนั้นก็อ่านถ้อยคำของเดวิดแบบไม่ค่อยเต็มเสียง “ออกไปข้างนอกเดี๋ยว ไม่นานก็กลับ” แล้วพนักงานก็กระแอมก่อนจะอ่านต่อ “สายรั้งกับถุงน่องสีดำอยู่บนเตียงนะ ใส่รอผมด้วย...ลูก เอ่อ ลูกแมวเหมียวสุดเซ็กซี่ของผม”

ลอร่ากลืนหัวเราะ “ขอบคุณมากค่ะ ฉันฝากข้อความไปบอกสามีตอนเขากลับมาได้ไหมคะ”

“ไม่ดีกว่าครับ คุณผู้หญิง คือสามีคุณตัวใหญ่ นะครับ”

คราวนี้เธอหัวเราะ “ไม่ค่ะ ไม่ใช่แบบนั้น บอกเขาแล้วว่าฉันจะกลับช้ากว่าที่ตั้งใจเล็กน้อยก็พอ”

เสียงเขาดูโล่งอก “ถ้าแบบนั้นได้ครับ” เขาบอก “ครับ ได้แน่นอน ไม่ต้องเป็นห่วง”

ลอร่าวางโทรศัพท์แล้วสูดหายใจลึก จากนั้นก็กลับไปโต๊ะเจรจาอีกครั้ง

สองชั่วโมงต่อมา การเจรจาก็ได้ข้อสรุป อุปสรรคเล็กๆ สองสามอย่างถูกขจัดไป ไม่ช้าห่างสรรพสินค้าหัวออสเตรเลียนิวซีแลนด์จะเต็มไปด้วยสินค้าของสวนกาลิ

อาจจะก่อนช่วงคริสต์มาสก็ได้ ลอราเอนหลังพิงเบาะนุ่มบนแท็กซี่แล้วยิ้ม
เรื่องธุรกิจเอาไว้แค่นี้

ตอนแท็กซี่ส่งเธอลงหน้าโรงแรม ห้องฟ้าเริ่มมืดแล้ว จุดกระซกแสงอาทิตย์
ที่หลงเหลือซึ่งยังให้แสงสว่างแก่เมืองปาล์มสโคพให้หายไป แต่ลอรายังไม่เห็น
ธุรกิจเดิมพลังให้แก่เธอ ธุรกิจบวกกับความคิดที่ว่าเดวิดอยู่ห่างจากที่เธอยืนอยู่
ตอนนี้ไปเพียงไม่กี่ฟุต กำลังรอให้เธอกลับมา...

“มิสซิสบาสกินครับ”

เสียงพนักงานต้อนรับเรียกเธอ เธอเดินไปที่โต๊ะของเขาด้วยรอยยิ้มสว่างสดใส

“มีข้อความอีกอันจากสามีคุณครับ”

“อยากรู้ว่าอันนี้ให้ฉันฟังด้วยไหมคะ” เธอถาม

เขาหัวเราะแล้วยื่นซองให้เธอ “ผมว่าคุณคงอ่านเองได้ครับอันนี้ แต่ก็ขอบคุณ
ครับ”

“ขอบคุณค่ะ” เธอเปิดซองที่ผนึกไว้้ออกอ่าน

ลอรา

เดี๋ยวผมมานะ ไปว่ายน้ำในทะเลหน่อย

ผมจะรักคุณตลอดไป ขอให้จำไว้เสมอ

เดวิด

ลอราพับกระดาษข้อความด้วยความมุ่งมั่น ก่อนจะเดินกลับห้อง

ถุงนอนสีดำวางอยู่บนเตียง

ลอราสอดเท้าลงไป จากนั้นก็ค่อยๆ รูดถุงนอนขึ้นมาตามช่วงขาเรื่อยๆ เธอ
แกะกระดุมเสื้อแล้วถอดออก ก่อนจะเอื้อมมือไปด้านหลังแล้วปลดตะขอเสื้อชั้นใน
มันทิ้งตัวลงด้านหน้าแล้วหลุดร่วงจากแขนทั้งสองข้าง

เธอคาดสายรั้งแล้วติดตัวหนีบเข้ากับถุงนอน จากนั้นก็ลุกขึ้นสองกระจก ก่อน
จะทำสิ่งซึ่งมีเพียงไม่กี่คนที่ได้เห็นภาพอันตระการตาเช่นนี้จะทำกัน

เธอหัวเราะ

ผู้ชายคนนั้นทำให้ฉันกลายเป็นคนบ๊องไปเต็มตัวแล้ว เธอคิดพลางส่ายหน้า
เธอจำได้ว่าตัวเองไม่ได้เป็นคนแบบนี้เลยก่อนที่เดวิดจะเข้ามาในชีวิตเมื่อสองปีที่แล้ว
เมื่อนึกย้อนไป ลอรายังจำได้ว่าเธอกับเดวิดไม่ได้ถูกชะตากันตั้งแต่แรกพบ ถ้าพูด

ให้ชัดเจนก็คือ การพบกันครั้งแรกของทั้งสองคนนั้นโรแมนติกพอๆ กับอุบัติเหตุรถยนต์สองคันชนกันเลยทีเดียว

ทั้งคู่พบกันที่บอสตันในคืนล่าช้าขึ้นคืนหนึ่งของเดือนกรกฎาคมปี ๑๙๘๖ ที่งานกาลาดินเนอร์ซึ่งจัดขึ้นเพื่อเหล่าคนดังในวงสังคมบอสตัน ผู้คนมาร่วมงานจนแน่นสถานที่ ทุกคนที่มีชื่อเสียงในสังคมบอสตันล้วนมาร่วมงานนี้กันทั้งนั้น

ลอร่าเกลียดงานแบบนี้ ที่เกลียดเป็นพิเศษก็คือเหตุผลที่เธอต้องไปร่วมงาน (เธอรู้สึกว่าเป็นต้องไป) แล้วก็เกลียดรอยยิ้มจอมปลอมกับคำพูดจอมปลอมที่ทุกคนหยิบยื่นให้ ซ้ำร้ายยังมีผู้ชายอีกหลายคนที่มาร่วมงานเพื่อทำแบบนี้โดยเฉพาะผู้ชายกะล่อน เย่อหยิ่ง เจ้าชู้จอมตื้อที่มีสื่อไทม์มากพอกับความไม่มั่นคงทางใจ เธอถูกผู้ชายจีบในงานแบบนี้มาหลายต่อหลายครั้ง จนรู้สึกเหมือนตัวเองเป็นตะปูดจืดตืดที่โผล่ออกมาจากแผ่นไม้อัด และตลอดเวลาหลายปีมานี้ วิธีที่เธอใช้จัดการกับคนที่เข้ามาจีบก็เริ่มจะเข้าข่ายหยาบคายขึ้นเรื่อยๆ แต่ก็มีหลายครั้งที่แค่การตบตบก็สามารยยับยั้งกระหিংที่พุ่งเข้ามาใส่ได้สำเร็จ

ลอร่าสร้างกำแพงขึ้นรอบตัว แต่ที่จริงมันก็เหมือนป้อมปราการที่มีฝูงฉลามว่ายอยู่ในคุน้ำรอบๆ มากกว่า และเธอยังรู้ตัวว่าตัวเองกำลังมีชื่อเสียงเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ในฐานะ “แม่สาวใจแข็ง” เป็นผู้หญิงที่ “รู้ว่าตัวเองสวย แถมยังไม่มีส่วนไหนเสีย” ซึ่งเป็นชื่อเสียงที่สื่อเลื่อง แต่ในใจนั้นหญิงสาวคิดว่าไม่เป็นความจริง ทว่าลอร่าก็แทบจะไม่ทำอะไรเพื่อแก้ไข เนื่องจากมันช่วยกันเลื้อยสิ่งกระหิงแร่ใดให้อยู่ห่างจากเธอได้

และในงานเลี้ยงนี้ หญิงสาวยืนอยู่ห่างจากโต๊ะบุฟเฟต์มาสองสามหลา กำลังมองแบบไม่อยากจะเชื่อสายตาเมื่อได้เห็นแขกเหรื่อแต่งตัวดีพากันรุมทิ้งอาหารราวกับเป็นคนยากไร้ในบังกลาเทศ ตอนนั้นเองที่เธอหันไปชนเข้ากับเดวิด

“ขอโทษค่ะ” เธอเอ่ยโดยไม่มองชายที่ชน

“เป็นภาพที่น่าหดหู่ค่ะ” เดวิดตอบ พลางพยักหน้าไปทางฝูงคนป่าเถื่อนผู้หิวโหยตรงโต๊ะบุฟเฟต์ “ขอต้อนรับวันแห่งฝูงตึกแตกแทน”^๒

เธอพยักหน้าแล้วทำท่าจะผละหนี

“เดี๋ยวก่อน” เดวิดร้องเรียก “ผมไม่ได้ตั้งใจจะพูดเหมือนคนอื่นนะ แต่คุณใช้ลอร่า อาร์ส หรือเปล่า”

“ค่ะ ฉันเอง”

^๒ Day of the Locust อ้างอิงจากคัมภีร์ไบเบิลฉบับพันธสัญญาเดิม พระเจ้าดลบันดาลให้เกิดภัยพิบัติสิบประการกับชาวอียิปต์ เมื่อครั้งที่ต้องการให้พยพชวยออกจากดินแดนอียิปต์ แต่ฟาโรห์ไม่ยินยอม

“ผมขอแนะนำตัวเองนะครับ ผมชื่อเดวิด บาสกิน”

“ที่เป็นนักบาสเกตบอลนะเหรอคะ”

“คนเดียวกันแหละครับ คุณเป็นแฟนบาสเกตบอลหรือครับ มิสเอิร์ล”

“ไม่เลยแม้แต่นิดเดียวค่ะ แต่จะอยู่ในบอสตันโดยไม่ได้ยินคนเอ่ยถึงคุณก็คงเป็นไปได้”

“ไม่ขนาดนั้นหรอกครับ”

“ขนาดนั้นแหละค่ะ ถ้าคุณไม่ว่าอะไร...”

“เมินใส่ซะแล้วหรือครับ แต่ก่อนคุณจะไปนะ มิสเอิร์ล ผมขอบอกนะครับ ว่าคืนนี้คุณสวยจริงใจมาก”

เสียงเธอเจือด้วยแววตาถาง “จีบได้ต่างจากคนอื่นมากเลยคะ มิสเตอร์ บาสกิน”

“เดวิดครับ” เขาตอบอย่างใจเย็น “แล้วขอบอกไว้นะครับ ผมไม่ได้พูดเพื่อจีบคุณ” เขาเว้นวรรค “ขอผมถามได้ไหมว่า ทำไมคุณถึงไม่ชอบบาสเกตบอล”

นักกีฬาที่เหมือนกันหมด ลอราคิด เขาคงคิดว่าโลกนี้จะไม่มีความสมบูรณ์แบบ ถ้าปราศจากผู้หญิงเพศชายเหี่ยวทวมที่ส่งเสียงคำรามไปด้วยระหว่างวิ่งกลับไปกลับมา เป็นระลอกแบบไร้จุดหมาย ผู้ชายคนนี้นั่งใช้เวลาทำจิตใจไม่นาน เขาอาจจะไม่ชินกับการพูดคุยด้วยประโยคที่ถูกต้องสมบูรณ์ด้วยซ้ำ

“เข้าใจยากใช่ไหม” เธอเอ่ย “คือมันคงเป็นไปได้สำหรับคุณใช่ไหม ถ้าให้ นักภาพวาดมีความคิดบางคนก็ไม่ชอบดูพวกผู้ชายไร้การศึกษาที่มีสมองแปรผกผันกับส่วนสูงพยายามยัดวัตถุทรงกลมลงหัวโลโหะนะ”

สีหน้าของเขาไม่เปลี่ยนไปเลย “วันนี้เราดูหงุดหงิดกันพิกลนะ” เขาตอบ “แล้วสำหรับคำพูดสวยหรูพวกนั้นนะ น่าประทับใจมาก คุณเคยไปดูทีมเชลติกลส์แข่งที่บอสตันการ์เดนหรือเปล่า”

ลอราทำเป็นสายหน้าเวทนาตัวเอง “ฉันคงยังใช้ชีวิตได้ไม่เต็มที่นะค่ะ” เธอมองนาฬิกา แต่ไม่ได้มองเวลาจริงจัง “ตายละ เวลาผ่านไปเร็วจริงๆ ฉันชอบที่ได้คุยเล็กๆ น้อยๆ กันแบบนี้แหละ แต่ว่าต้องไปแล้ว...”

“เราไม่ต้องคุยกันเรื่องบาสเกตบอลก็ได้ล่ะครับ รู้ไหม”

น้ำเสียงยังเจือแววตาถางอยู่ “ไม่ต้องก็ได้หรือคะ”

รอยยิ้มของเขายังคงไม่สิ้นไหว “ใช่ ไม่ต้องก็ได้ เชื่อหรือเปล่าล่ะว่าผมสามารถคุยเรื่องที่มีสาระมากกว่านั้นได้นะ อย่างเรื่องเศรษฐกิจ การเมือง สันติภาพ ในตะวันออกกลาง จะเรื่องอะไรก็ตามมาได้เลย” เขาตีดนิ้วพร้อมกับยิ้มกว้างขึ้น

“ผมคิดอะไรออกแล้ว ทำไมเราไม่คุยกันถึงเรื่องที่มีนัยประเทืองปัญญาจริงๆ อย่าง เรื่องการเป็นนางแบบล่ะ! แต่ไม่ดีกว่า คือมันคงเป็นไปได้สำหรับคุณเหมือนกัน ถ้าให้นึกภาพว่าคนมีความคิดบางคนก็ไม่ชอบดูพวกที่มีสมองแปรผันตามอัตรา ไขมันในร่างกายพยายามจะทำตัวเป็นหุ่นโชว์เสื้อให้เหมือนมนุษย์มากที่สุดเท่าที่จะทำได้”

ทั้งสองสบตากันครู่หนึ่ง แล้วลอร่าก็ก้มศีรษะลง พอเธองยหน้าอีกครั้งก็เห็น เดวิดกำลังยิ้มร่ากับจะทำให้ถ้อยคำของเขารุนแรงน้อยลง

“ทำไมใจสบายๆ เกะะ ลอร่า” เขาพูดด้วยเสียงอ่อนโยนอันเป็นน้ำเสียงที่เธอจะได้ยินอีกหลายต่อหลายครั้งในอนาคต “ผมไม่ได้คิดจะทำอะไรเลย นอกจาก คุยกับคุณ ผมอ่านข่าวเรื่องคุณกับสเวนกาสิมาเยอะ ไซ่ นักบาสเกตบอลบางคน ก็อ่านหนังสือได้จริงๆ นะ แล้วผมก็คิดว่าคุณเป็นคนน่าสนใจที่น่ารู้จัก ผมไม่ได้ คิดอะไรอื่นเลย แต่ด้วยรูปร่างหน้าตาของคุณ ผมเชื่อว่าคุณคงมองว่าก็แค่คน มาจีบอีกคน แต่ผมไม่โทษคุณหรอก อาจจะใช่ก็ได้”

เขาค้อมศีรษะเล็กน้อยแล้วทำท่าจะผลไป “ผมไม่รบกวนคุณแล้วละ ขอให้สนุกกับงานเลี้ยงนะครับ”

ลอร่ามองดูเขาเดินจากไปด้วยความซังตัวเองที่ปิดกั้นคนอื่นขนาดนี้ เกลียด ที่ตัวเองไม่เชื่อในแรงจูงใจของผู้ชายคนใดแม้แต่คนเดียว เขาพูดอย่างที่ใจเธอ คิดทุกอย่าง ราวกับหน้าผากของเธอคือหน้าต่างที่เขาสามารถมองเห็นเข้าไปเห็น ความคิดได้ แต่ถึงอย่างนั้น ชายคนนี้ก็ยิ่งผิดไปหมดในความรู้สึกเธอ นักกีฬาหเรอ ลิมชะเถะ เธอตัดสินใจแบบไม่ยากเย็นเลยว่าจะสลัดเดวิด บาสกิน ออกจากหัว แต่น่าแปลกที่เธอทำไม่สำเร็จ

ตัดกลับมาที่ออสเตอร์เลีย ลอร่าที่เกือบเปลี่ยนใจไปหยิบนานิกา สีมุสลิมหัว

เสียงพุ่มไม้ไหวอยู่ในความมืดที่แผ่ปกคลุมหน้าต่างห้องเธอ หากเป็นคนอื่น ที่ไม่ใช่เดวิด เธอคงกังวลอย่างหนักแล้ว แต่เดวิดเป็นนักว่ายน้ำตัวฉกาจ เคยลงแข่ง โอลิมปิกมาแล้ว แต่ที่สำคัญกว่านั้น เขายังเป็นคนที่คาดเดาได้ยากที่สุด ชอบทำ เรื่องประหลาดใจใส่คนที่รู้จัก ชอบหาเรื่องไม่คาดฝันใส่ตัว นี่เป็นเหตุผลหนึ่งที่ ผู้สื่อข่าวก็รักเขาหนักหนา เขาเป็นผู้เล่นเจ้าของลือกเกอร์ที่ผู้สื่อข่าวต่างพุ่งเข้าไปใส่หลัง แข่งเสร็จ เป็นคนที่มีถ้อยคำดีๆ สำหรับชาวฉบับเช้า เขาเป็นดาวดังที่ถือดี แต่สุภาพ ซึ่งมักจะใช้ชีวิตอย่างไม่อาจคาดเดาเสมอ

ลอร่าห่มผ้าคลุมร่าง อากาศตอนกลางคืนนั้นเย็นและทำให้ประสาทของเธอ

สะพานเยือกเมื่อมันพัดไล่ผิวเธอเบาๆ เวลาผ่านไปเรื่อยๆ พร้อมกับนำพาข้ออ้างที่ทำให้ช่วยกำจัดความตระหนกและตีนกลั้วของลอว์มากับมันด้วย

เธอแต่งตัวตอนเที่ยงคืนครึ่งแล้วเดินลงไปที่ลิบบบี้ พนักงานต้อนรับคนเดิมยังคงปฏิบัติหน้าที่อยู่ จนลอว์นึกสงสัยว่าเธอเคยได้หลับบ้างไหม

“ขอโทษนะคะ” เธอเอ่ย “เห็นสามีมั้งฉันบ้างไหม”

“มิสเตอร์บาสกินเธอครับ ไม่เห็นครับ ผมไม่เห็นสามีของคุณมาตั้งแต่ตอนที่เธอออกไปว่ายน้ำแล้วครับ”

“เขาพูดอะไรก่อนจะออกไปบ้างหรือเปล่า”

“ไม่เลยครับ คุณผู้หญิง เขาแค่ยื่นกุญแจให้ผมแล้วก็ฝากข้อความที่ผมให้คุณไป เขาไม่แยหน้าคุยด้วยซ้ำ” พนักงานต้อนรับเห็นแววกังวลบนใบหน้าเธอ “เขายังไม่มาหรือครับ”

“ยังคงะ ยังไม่มา”

“อืม ตอนนั้นผมยังไม่ค่อยห่วงเรื่องนั้นเท่าไร สามีคุณมีชื่อเสียงทางหน้าหนังสือพิมพ์พอสมควรเรื่องที่ชอบทำอะไรโลดโผน ถึงตอนเช้าก็คงจะกลับครับ”

“ฉันมั่นใจว่าคุณพูดถูกค่ะ” เธอพูดทั้งที่ไม่เชื่อ เธอคิดจะตามหาเขา แต่ก็รู้ว่ามันไม่ได้มีจุดประสงค์อื่นใด นอกจากสนองความต้องการของตัวเองที่อยากจะทำอะไรสักอย่างนอกเหนือจากการนั่งรออยู่ในห้องพัก...อย่างน้อยก็ในความคิดเธอ แต่ความจริงแล้ว การให้คนอเมริกันไปเดินเตร่ตามลำพังอยู่ในป่าออสเทรเลียท่ามกลางความมืดสนิสนั้นแทบไม่มีผลอะไรกับทีมค้นหาที่มีประสิทธิภาพเลย ออกจะมีโอกาสมากกว่าด้วยที่เดวิดอาจจะกลับบ้านระหว่างที่เธอเฝ้าไปเดินหลงป่าอยู่

ลอว์กลับไปห้องของเธอ ตั้งใจแน่วแน่ว่าจะไม่ตื่นตระหนกจนกว่าจะถึงเช้า

และพอนาฬิกาตีห้าในหอนอกเวลาเจ็ดโมง ลอว์ก็เริ่มตระหนกอย่างจริงจัง

“อีกครู่หนึ่งเราจะต่อสายให้ นะครับ คุณผู้หญิง”

“ขอบคุณค่ะ”

ลอราเอนหลังแล้วจ้องมองโทรศัพท์ ความที่เวลาต่างกัน ตอนนี้ที่บอสตัน จึงยังคงเป็นเวลาเกือบสามทุ่มของเมื่อวาน เธอไม่รู้ว่า ที.ซี. จะกลับถึงบ้านหรือยัง ปกติเวลาทำงานของเขามักจะเลยสองทุ่มไปนิดหน่อย และเธอก็รู้ว่าเขามักจะอยู่ดึกกว่านั้น

มือสองข้างของลอราสั่นระริก ใบหน้าและดวงตาของเธออ่อนล้าซ้ำวมเพราะความทรมานอันเกิดจากคำคืนที่เหมือนจะไม่สิ้นสุดที่เธอต้องทนรับ เธอเหลือบมองไปนอกหน้าต่างและได้เห็นดวงอาทิตย์ส่องแสง รัศมีเจิดจ้าที่เห็นกับนาฬิกาข้างเตียง คือของเพียงสองสิ่งที่ยกให้รู้ชัดว่าเมื่อคืนได้ผันผ่านมาเป็นวันนี้ และราตรีได้หลีกทางให้แก่รุ่งอรุณแล้ว แต่สำหรับลอรา คำคืนนั้นยังดำเนินต่อ หัวใจของเธอถูกบีบรัดอยู่ในฝันร้ายที่ไม่ยอมจากไป

เธอหลับตาครู่หนึ่งแล้วนึกถึงครั้งที่สองที่เดวิด บาสกิน เข้ามาในชีวิตเธอ ซึ่งเกิดขึ้นหลังจากที่ได้พบกันในงานสังคมที่บอสตันสามสัปดาห์ และเป็นสามสัปดาห์ที่บทสนทนาสั้นๆ ของทั้งคู่ค่อยๆ ผุดขึ้นในความคิดเธอตลอด ไม่ต่างจากอาการปวดหัวตุบๆ ไม่ได้ถึงกับครอบงำ แต่ก็รบกวนจิตใจมากพอที่จะทำให้รู้สึกได้ว่ามันยังคงอยู่ในทุกครั้งที่เธอพยายามจะลืม

ลอราเริ่มไล่ดูบทความบางชิ้นเกี่ยวกับตัวเขาจากจำนวนที่มีอยู่มากมายแบบไม่รู้ตัว (เธออ้างของเธอแบบนั้น) แม้สื่อจะพากันยกย่องเดวิดในแง่ความสามารถ

ความเป็นนักกีฬาอาชีพ หรืออิทธิพลด้านดีที่เจ้าตัวมีต่อการแข่งขัน ทว่าลอร่ากลับติดใจ (คือไม่ถึงกับติดใจหรอก เธอบอกตัวเอง...แค่สนใจมากกว่า) ตรงข้อมูลน้อยนิดที่เกี่ยวกับชีวิตวัยเด็กของเธอ ผลการเรียนดีเด่นของเธอสัมัยเรียนอยู่ที่มหาวิทยาลัยมิชิแกน ช่วงเวลาที่เธออยู่ที่ยุโรปในฐานะนักเรียนทุนโรดส์^๑ ตลอดจนงานที่เธอได้ทำให้แก่ผู้พหุพลภาพแบบไม่เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตน เธอพบว่าตัวเองรู้สึกผิดอย่างบอกไม่ถูกที่กำกับเธอแบบนั้น ราวกับว่าเธอต้องชดเชย ไม่เช่นนั้นก็คงต้องติดค้างเธอตลอดไป มันอาจจะดีถ้าได้พบเธออีกครั้ง...เธอบอกตัวเอง แล้วก็อาจจะขอโทษซะ เธอจะรู้ว่าที่จริงเธอไม่ใช่คนเย็นชาเลย

จากนั้นเธอก็เริ่มตอบรับคำเชิญไปงานพิธีหรืองานเลี้ยงอาหารค่ำที่คิดว่าเขาน่าจะไปร่วม แน่แน่นอนว่าเธอไม่ยอมรับหรอกว่าเดวิด บาสกิน มีส่วนเกี่ยวข้องกับปฏิทินงานสังคมของตัวเอง เธอคงอ้างว่ามันเป็นเพียงเรื่องบังเอิญมากกว่า สเวนกลีจำเป็นต้องมีเธอคอยออกงานเหล่านี้ ซึ่งถ้าหากเดวิด บาสกิน เกิดไปงานนั้นด้วยละก็ อืม บางทีชีวิตก็เป็นแบบนี้ได้อยู่แล้ว

แต่แล้วเธอก็ต้องแอบเซ็งในใจเมื่อเดวิดมาปรากฏตัวแค่ชั่วครู่ช่วยยาม พลงโปรยยิ้มให้คนที่มารายล้อมเพื่อจับมือและตบหลัง ลอร่าคิดว่าเธอสังเกตเห็นเขาขมวดคิ้วและทำสีหน้ารังเกียจเล็กน้อยตอนที่พวกคนจอมปลอมเหล่านี้เอื้อมมือไปแตะตัวเขา แต่เธออาจจะจินตนาการไปเองก็ได้

เดวิดไม่เคยเดินเข้ามาหาเธอ ไม่เคยเหลือบมองมาทางเธอด้วยซ้ำ จนสุดท้ายลอร่าก็ตัดสินใจทำสิ่งที่เหมือนเด็กเฒ่ามากๆ พอเธอเห็นเขาที่บาร์ในงานหนึ่ง เธอก็ทำสิ่งที่เด็กสาววัยรุ่นเรียกกันว่า “เดินแบบมีแผน” นั่นคือการเดินแบบสบายๆ ไปยังจุดที่เธอจะชนเข้ากับเขา “โดยบังเอิญ” ซึ่งมันได้ผล เขาเห็นเธอจริงๆ และยิ้มให้อย่างเป็นมิตร (หรือจะมีอย่างอื่นแฝงอยู่ด้วยหรือเปล่าก็ไม่รู้ อย่างเช่นการเยาะเย้ยนะ) จากนั้นก็เดินจากไปโดยไม่พูดอะไรสักคำ ลอร่าใจแป้ว

ลอร่ากลับเข้าออฟฟิศด้วยความหิวเสีย เธอกระดากอายในพฤติกรรมของตัวเอง ไม่พอใจที่ตัวเองทำตัวเหมือนเด็กนักเรียนสาวที่ไปปิ้งกับตันทีมฟุตบอลหนุ่ม เธอไม่เข้าใจว่าทำไมตัวเองต้องอยากเผชิญหน้าเขาอีกครั้งถึงขนาดนี้ หรือแค่เพราะเขาเอาชนะเธอได้ ทำให้เธอได้ทวนพิจารณาความประพฤติกิที่ทำประจำ ตลอดจนกลไกป้องกันตัวของเธอเอง หรือจะเป็นเพราะแรงดึงดูด...ที่แม้ว่าจะยังนิ่งอยู่...ที่ทำให้เกิดไฟฟ้าสถิตในสมองเธอแบบนี้ จริงอยู่ เขาไม่ใช่คนหน้าตาแย่ ออกจะหล่อแบบ

^๑Rhodes Scholar ทุนที่ส่งผู้ได้รับไปเรียนที่มหาวิทยาลัยออกซฟอร์ด ประเทศอังกฤษ

ไม่เหมือนใครด้วยซ้ำ ใบหน้ากับร่างกายเป็นสีเข้มและแข็งแรงเหมือนพวกคนตัดฟันในโฆษณาโล่ต์เบียร์ด้วยซ้ำ ดวงตาสีเขียวของเขาดูอบอุ่นเป็นมิตร ผมหนาตัดสั้นที่จริงเขาเป็นคนหน้าตาดีเลยทีเดียว ดูธรรมชาติและพบได้ในชีวิตจริงมากกว่าพวกนายแบบชายที่คล้ายจะหล่อซึ่งเธอเคยทำงานด้วยหลายเท่า

แต่ถึงบาสกินจะไม่ใช่นักกีฬาณิสัยเด็กๆ ที่เอาตัวเองเป็นศูนย์กลางเหมือนที่ส่วนใหญ่เป็น ยิ่งไปกว่านั้นเขาก็นักกีฬาคนหนึ่งอยู่ดี เป็นวีรบุรุษที่คนหนุ่มสาวทุกวัยเทิดทูนยกย่อง เป็นชายที่เล่นเกมของเด็กๆ เป็นอาชีพ ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเขาต้องเป็นนักกีฬาเฟลย์บอยที่รายล้อมไปด้วยสาวสวยสมองกลวง ที่ต้องการสปอตไลท์และอยากจะถูกที่ร่วมกับภรรยาคนอื่นบนอัฒจันทร์แน่ๆ ลอราไม่ต้องการให้ใครมองว่าเธอเป็นแค่สาวสวยอีกคน เป็นชัยชนะอีกอย่างของยอดนักกีฬาอมตะทีมเชลติกส์ เห็นได้ชัดว่าเดวิด บาสกิน คืออีกซั้วของสิ่งที่เธอต้องการให้มีในชายหนุ่มสักคน ถ้าเธอสนใจจะสร้างความสัมพันธ์นะ แต่ตอนนี้เธอไม่มีที่ว่างให้ชายหน้าไหนทั้งนั้น สเวนกาลีคือจุดมุ่งหมาย...คือหุ่นส่วนและสิ่งที่เธอฝันมาชั่วชีวิต

ลอราเอนแก้อี้แล้วยกเท้าขึ้นวางบนโต๊ะ ขาขาวของเธอเขย่าเหมือนเช่นทุกครั้ง เวลากังวลหรือกำลังครุ่นคิดอะไรบางอย่าง พ่อเธอก็มีนิสัยนាំรำคาญนี้เหมือนกัน ทั้งสองต่างก็ทำให้คนอื่นประสาทเสียเพราะการขยับที่ไม่ใช่เพียงแค่สั่นระริกเท่านั้น แต่เป็นการสั่นแบบสุดแรงเลยทีเดียว หากเวลาพ่อเธอหรือตัวเธอเองเขย่าขาขาวทั้งแก้อี้ โต๊ะทำงาน และห้องทั้งห้องจะสั่นไปหมด เพราะการทำร้ายไม่หยุดจากขาขาวนั้น สำหรับคนที่อยู่ในรัศมี มันจะเป็นเหตุการณ์ที่ชวนให้ประสาทเสีย และเป็นเหตุการณ์ที่ลอราได้พยายามห้ามตัวเองให้เลิกทำแล้ว แต่ไม่เป็นผลสำเร็จ

ในที่สุดการเขย่าขาทำให้ที่ใส่ดินสอของเธอหล่นจากโต๊ะ ทว่าเธอก็ไม่ได้หยุดเพื่อเก็บมัน หลังเขย่าขาไปได้สักพัก ลอราก็สามารถสลัดนักบาสเกตบอลออกจากหัวเธอได้ เมื่อมาร์ตี้ ทริบเบิล ซึ่งเป็นผู้อำนวยการฝ่ายการตลาดของเธอได้เดินเข้ามาในห้องทำงานเธอพร้อมรอยยิ้มกว้าง

มาร์ตี้ ทริบเบิล ไม่ใช่ผู้ชายที่ชอบยืมแถมระหว่างทำงาน ลอรามองดูท่าที่เขาเดินอย่างมั่นใจเข้ามาในห้องทำงานของเธอพร้อมกับเอามือปิดผมสีเทาสองสามปอยที่ติดตัวเข้ามาตลอดห้าทศวรรษของชีวิต สีหน้าของเขาเบิกบานราวกับนักเบสบอลเด็กในลิตเติ้ลลีกที่เพิ่งตีโฮมรันได้เป็นครั้งแรก

“เราเพิ่งได้สุดยอดแคมเปญโฆษณาของปีนี้” มาร์ตี้ประกาศ

ลอราไม่เคยเห็นเขามีท่าทีเช่นนี้มาก่อน มาร์ตี้ ทริบเบิล ทำงานกับลอรามาตั้งแต่ตอนที่เริ่มวางแผนคิดของสเวนกาลี เขาเป็นผู้บริหารที่มีใบหน้าเคร่งขรึม

มีแนวคิดอนุรักษ์นิยมติดดินมากกว่าการทำธุรกิจแบบเสรีนิยมฉาบฉวย อารมณ์ขันของเขาเป็นที่เลื่องลือมากในที่ทำงาน แต่เป็นในแง่ที่ว่าไม่มีใครเชื่อว่าเขามีอารมณ์ขัน ถ้าลองปล่อยมุกต่อหน้ามาร์ตี้ เป็นต้องได้เห็นปฏิกิริยาแบบเดียวกับการพยายามจิกจี้ตุ๊กเก็บเอกสารไม่มีผิด เขาคือหินผาของออฟฟิศ ไม่ใช่ชายที่จะตื่นเต้นกับเรื่องเล็กๆ น้อยๆ

“สินค้าตัวไหนคะ” เธอถาม

“สินค้าใหม่เลย”

“ลองหาลำลองกับรองเท้ากีฬานะเหอะคะ”

“นั่นละ”

เธอสบตาเขาแล้วยิ้ม “นั่งลงคุยกันดีกว่าค่ะ”

มาร์ตี้ผู้แสนเนิบนาบ (เขาอยากให้คนเรียกว่ามาร์ติน แต่ทุกคนต่างเรียกเขาว่ามาร์ตี้ก็เพราะเหตุผลนี้) แทบจะกระโดดลงนั่งเก้าอี้ ขาสองข้างแสดงถึงความกระฉับกระเฉงที่ไม่เคยมีใครได้เห็นในสำนักงานใหญ่ย่านใจกลางเมืองของสเวนกาลี

“เราจะมีแคมเปญทางทีวีฉายทั่วประเทศ เริ่มจากฤดูใบไม้ร่วงที่จะถึงนี้ เราจะแนะนำสินค้าใหม่ให้คนรู้จัก” ลอว์ร่าขอให้เขาพูดต่อ แต่เขาไม่ยอมพูด เขาเอาแต่ยิ้มด้วยใบหน้าที่เหมือนกับพิธีกรรายการทีวีที่พยายามจะสร้างปรีศนาโดยไม่ยอมเผยคำตอบจนกว่าจะถึงโฆษณาตัวสุดท้าย

“มาร์ตี้ นั่นเป็นคำประกาศที่ไม่ได้เขย่าโลกอะไรเลยนะ”

อีกฝ่ายโน้มตัวมาข้างหน้าแล้วพูดซ้ำๆ “แต่มันจะเป็นถ้าตัวแทนของเราเป็นขวัญใจนักกีฬาแห่งทศวรรษ และมันจะยิ่งเขย่าโลกมากขึ้นถ้าเป็นขวัญใจวงการกีฬาคนที่ไม่เคยเซ็นสัญญากับสินค้าใดมาก่อน”

“ใครคะ”

“เดวิด บาสกิน ฉายอัสনীสีขาว ดาวดังทีมบอสตันเซลติกส์ แล้วก็เป็นผู้เล่นทรงคุณค่าในการแข่งขันลีกถึงสามสมัย”

ชื่อของเขาพุ่งเข้าไปใส่เธอราวกับถูกตีแสกหน้า “บาสกินเหอะ”

“เคยได้ยินชื่อไหม”

“เคยสิคะ แต่คุณบอกว่าเขาไม่เคยเซ็นสัญญากับใครมาก่อนไม่ใช่เหอะ”

“มีแต่โฆษณาสำหรับเด็กพิการ”

“แล้วทำไมถึงเลือกเรล่ะ”

มาร์ตี้ ทริบเบิล ยกไหล่ “จะฆ่าผมก็ได้นะ แต่ลอร่า สิ่งเดียวที่เราต้องทำ

ก็คือ ผลงานโฆษณาชิ้นดีในช่วงการแข่งขันบาสเกตบอลฤดูใบไม้ร่วงนี้ แล้วไหล่ว่างๆ ของเดวิด บาสกิน จะทำให้รองเท้าผ้าใบของสเวนกาลิฟุ้งขึ้นสู่จุดสูงสุดของวงการ กีฬาโลก เขาจะทำให้เราเป็นที่รู้จักและได้รับการยอมรับในตลาดทันที พลัดไม่ได้ เป็นอันขาด ผมจะบอกให้ว่าคนรักเขาอย่างกับอะไร”

“แล้วขั้นตอนต่อไปของเราคืออะไร”

เขาล้วงกระเป๋าเสื้อที่เสียบปากกากับดินสอด้ามทองยี่ห้อยครอสที่เข้ากันเอาไว้ อย่างดี จากนั้นก็หยิบตัวออกมาสองใบ “คืนนี้คุณกับผมจะต้องไปที่บอสตันการ์เด็น กัน”

“อะไรนะ”

“เราจะไปดูทีมเซลติกส์แข่งกับเดนเวอร์นักรเก็ตส์ หลังแข่งเสร็จก็จะเซ็นสัญญา กัน”

“แล้วทำไมเราต้องไปดูแข่งเกมด้วย”

เขายกไหล่อีก “ผมก็ไม่รู้ บาสกินเป็นคนยืนกรานเองว่าให้ไป อาจจะได้ดู เหตุผลแปลกๆ เขาบอกว่ามันจะดีสำหรับจิตวิญญาณของคุณอะไรนี่แหละ”

“ล้อเล่นใช่ไหม”

เขาส่ายหน้า “มันเป็นส่วนหนึ่งของข้อตกลง”

“เดี๋ยวก่อนนะ คุณกำลังจะบอกฉันหรือว่า ถ้าฉันไม่ไปดูการแข่งขันนี้--”

“ข้อตกลงก็จะเป็นโมฆะ ถูกต้อง”

ลอว์เอนแก้อื้อไปด้านหลังอีกครั้ง สองมือประสานกันแล้วเอาข้อศอกวางบนที่เท้าแขน ขาขวาของเธอเริ่มพิถีการแต่นะบำนารำคาญอีกครั้ง หญิงสาวค่อยๆ คลี่ยิ้ม เธอเริ่มผงกศีรษะแล้วหัวเราะกับตัวเองเบาๆ

มาร์ตีมองเธอด้วยสายตากังวล “ตกลงคุณจะว่ายไง ลอว์เอน”

บรรยากาศในห้องนิ่งไปอึดใจ จากนั้นลอว์เอนก็หันไปมองผู้อำนวยการฝ่าย การตลาดของเธอ “ได้เวลาแข่งขันแล้ว”

ประสบการณ์ที่สนามกีฬาบอสตันการ์เด็นนั้นสร้างความตกตะลึงให้อย่างมาก ตอน ลอว์เอนเดินเข้าสู่อาคารเก่าอปลักษณ์ในสถานีรถไฟสายเหนือ เธอรู้สึกประหลาดใจ นี่หรือคือเดอะการ์เด็น ตึกเก่าซอมซอเนี่นะหรือคือบอสตันการ์เด็น ทั้งที่มันออกจะ ดูเหมือนสถานดัดสันดานบอสตันมากกว่า สนามกีฬาส่วนใหญ่ของประเทศนี้ต่างก็ เป็นตึกสูงกรูกระจกกับโครเมียมแบบทันสมัยทั้งนั้น มันวาวเงางาม แถมยังติดแอร์ และมีที่นั่งแบบมีเบาะ แต่ที่การ์เด็นไม่เป็นแบบนั้น บ้านของทีมเซลติกส์คือก้อน

ซีเมนต์ไทรมทรุดสปรกที่มีกลิ่นเบียร์บูดกับอากาศร้อนอบอ้าวเป็นเอกลักษณ์ ที่นั่น
 ผู้ๆ นั้นทั้งแข็งทั้งแตกหัก และหาความสบายไม่ได้ พอเหลือบมองไปรอบๆ ลอว่า
 ก็นึกถึงนิยายของดิกเกนส์^๒ มากกว่าจะนึกถึงการแข่งกีฬา

แต่แล้วเธอก็ได้เห็นแฟนบาสเกตบอลที่ตื่นเต้นหลายพันคนที่มาคอยลุ้นอยู่ใน
 การเดินเหมือนคนมาโบสถ์ในเช้าวันคริสต์มาส สำหรับคนเหล่านั้น บรรยากาศแบบนี้
 คือโลกในอุดมคติ กลิ่นแบบนี้ก็ไม่ต่างจากกลิ่นกุหลาบ การจัดที่นั่งก็ช่างดูโก้หรูหร
 มันเหมือนคนเหล่านี้กระหายที่จะหลบลี้จากสารพัดสิ่งๆ มาพุ่งลงสู่ที่ที่สมบูรณ์แบบ
 กว่าอย่างบ้านของทิมเซลติกส์ ที่นี่คือบอสตันการ์เดน...คือจุดสูงสุดของสนามแข่ง
 บาสเกตบอลนับล้าน ตั้งแต่สนามตรงทางเข้าบ้าน สนามหลังบ้าน สนามโรงเรียน
 มัธยมปลาย ไปจนถึงสนามระดับมหาวิทยาลัย และเป็นที่ที่เด็กจำนวนไม่น้อยเฝ้าน
 อยากรจะมีโอกาสได้โดดซู้ตลูกที่กำชัยชนะหรือริบาวด์ลูกที่ช่วยให้ทีมมีชัย เธอมอง
 ชื่อสโมเชอร์แล้วเห็นป้ายแซมเปียนกับหมายเลขของผู้เล่นที่เลิกเล่นไปแล้วเรียงกัน
 อยู่อย่างภาคภูมิใจราวกับเป็นเหรียญประดับอกของนายพล มันอาจจะฟังดูโง่ แต่
 สถานที่แห่งนี้คือประวัติศาสตร์ รวมทั้งเป็นส่วนหนึ่งของบอสตันเช่นเดียวกับ
 อนุสรณ์สถานบังกอร์ฮิลกับบ้านของพอล รีเวอร์^๓ แต่เมื่ออยู่อย่างหนึ่งที่แตกต่างกัน
 โดยสิ้นเชิง นั่นคือทิมเซลติกส์เป็นประวัติศาสตร์ที่ยังมีชีวิต มีการเปลี่ยนแปลง
 อยู่เสมอ มีลักษณะที่ไม่เคยมีใครคาดเดาได้ ทั้งยังได้รับการพะเน้าพะนอและเป็น
 ที่รักของคนในเมืองอันน่าอยู่นี้

ฝูงชนที่กำลังคึกคักต่างส่งเสียงเชียร์ตอนที่ผู้เล่นลงมาอุ่นเครื่องในสนาม ลอว่า
 มองเห็นเดวิดทันที่ เธอพยายามสบตาเขาจากตรงแถวสามที่นั่งอยู่ แต่อีกฝ่ายก็ทำ
 เหมือนทั้งพื้นปาร์เกต์มีเพียงตัวเองคนเดียว และไม่ยอมรับรู้ถึงคนนับพันที่อยุ่
 รายรอบ ดวงตาของเขาเป็นดวงตาของคนที่กำลังใช้ความคิด...คนที่มีการกิจที่ไม่อาจ
 หันไปสนใจเรื่องอื่นได้ แต่ลอว่าคิดว่าเธอสังเกตเห็นความสงบอยู่ในดวงตาสีเขียว
 สว่างนั้นด้วยเหมือนกัน มันคือความสงบของคนที่ได้อยู่ในที่ซึ่งตนเองต้องการอยู่

เหตุการณ์ถัดไปคือ การปัดลูก

ความกังขาของลอว่าค่อยๆ สลายไปช้าๆ เหมือนกรดที่กัดกินโซ่เหล็ก พอ
 จบการแข่งขันควอเตอร์แรก เธอก็พบว่าตัวเองกำลังยิ้ม จากนั้นก็หัวเราะ จากนั้น
 ก็ส่งเสียงเชียร์ จนถึงขั้นที่นั่งในที่สุด เมื่อหันไปปะะมือกับคนข้างหลัง ความคิดเธอ

^๒ Charles John Huffam Dickens (ค.ศ. ๑๘๑๒-๑๘๗๐) นักเขียนนิยายชาวอังกฤษ

^๓ Paul Revere (ค.ศ. ๑๗๓๕-๑๘๑๘) ช่างเงินชาวอเมริกันผู้มีบทบาทสำคัญในช่วงการปฏิวัติอเมริกัน

ก็เปลี่ยนแปลงไปอย่างสิ้นเชิง การแข่งขันบาสเกตบอลทำให้เธอนึกถึงครั้งแรกที่ได้ไปดูบัลเลตต์ของนิวยอร์กบัลเลตต์ที่ลิงคอล์นเซ็นเตอร์ตอนที่ยังเป็นเด็กหญิงตาโตวัยห้าขวบ การเต้นบัลเลตต์ก็มีศิลปะแบบเดียวกันกับการเคลื่อนไหวของนักบาสเกตบอล มันเหมือนท่าเต้นสุดซับซ้อนที่ออกแบบมาอย่างดีจะโดนขัดจังหวะด้วยอุปสรรคที่ไม่คาดฝัน ซึ่งนั่นมีแต่จะทำให้ความตื่นตาที่ได้ประจักษ์นั้นยิ่งพิเศษยิ่งขึ้นไปอีก

และเดวิดก็เป็นผู้เด่นหลัก

เธอเข้าใจความชื่นชมของคนหมู่มากโดยทันที เดวิดคือบทกวีที่เคลื่อนไหวได้ ทั้งดิ่ง ทั้งโดด ทั้งโผ ทั้งหมุน บิดตัว ไล่ล่า มุดหลบ และหมุนตัวได้ด้วยขาเดียว การเคลื่อนไหวของเขามีความสง่างามที่ดูต้นและกุดไม่ปล่อย นาฬิกาหนึ่งเขาอาจจะเป็นผู้นำในสนามที่ใจเย็น แต่อีกนาฬิกาเขาสามารถเป็นปีศาจที่กำลังหาทางทำสิ่งที่เป็นไปได้เหมือนอย่างฮีโร่ในหนังสือการ์ตูน เขาจะพุ่งไปหาห่วงเพื่อที่จะถูกคนอื่นตัดหน้า แต่แล้วเขาก็จะซู้ตลูกได้สำเร็จเหมือนศิลปินตัวจริงโดยที่ส่วนมากเป็นลูกซู้ตกลางอากาศ เวลาเขาซู้ตลูก สายตาเขาจะจับจ้องอยู่ที่ปากห่วงด้วยสมาธิที่แน่วแน่งจนเธอมั่นใจว่ากระดานด้านหลังต้องสั่นสะท้านแน่ ในสนามนั้นเขามีสัมผัสที่หก เขาไม่เคยมองว่าตัวเองกำลังวิ่งผ่านอะไร ไม่เคยเหลียวมองลูกบอลที่อยู่ตรงปลายนิ้ว เวลาเขาเลี้ยงลูก ช่างเหมือนลูกบอลเป็นส่วนหนึ่งของเขา เหมือนเป็นส่วนต่อของแขนที่มีมาตั้งแต่กำเนิด

แล้วก็ถึงตอนสุดท้าย

เหลือเวลาอีกไม่กี่นาที แต่ผลการแข่งยังสรุปไม่ได้ ตอนนี้บรรดาเด็กหนุ่มขวัญใจมหาชนจากบีนทาวน์^๒ตามอยู่หนึ่งแต้ม ชายที่สวมเสื้อทีมเซลติกส์สีเขียวขาว คู่กันตาส่งบอลให้เดวิด ขณะที่ชายสองคนจากทีมตรงข้ามก็คอยประกบเขาไม่ต่างจากผ้าห่ม เหลือเวลาอีกวินาทีเดียวแล้ว เดวิดซู้ตแบบเฟดอะเวย์^๓ด้วยลีลาเฉพาะตัว การซู้ตนั้นส่งผลให้วัตถุทรงกลมสีส้มลอยสูงได้อย่างไม่น่าเชื่อ คนดูต่างพร้อมใจกันลุกยืน ชีพจรของลอว์าเต้นรัวเมื่อเธอมองดูลูกบอลเริ่มย้อยตก การแข่งขันและหัวใจของคนดูต่างก็จดจ่ออยู่กับการเคลื่อนไหวสู่ปากห่วงอันแสนเชื่องช้านี้ เสียงออดหมดเวลาดังสนั่น ลูกบอลค่อยๆแตะขอบกระดานกระຈกด้านหลังแล้วลงสู่กันตาท้ายที่เต็นระริกขณะที่ลูกบอลลอดผ่านมันลงไปพร้อมกับคะแนนที่ได้มาสองแต้ม ผู้คนเฮลั่น ลอว์าก็เฮลั่นไปด้วย

^๒Beantown อาจแปลได้ว่า เมืองถั่ว เป็นชื่อเล่นของเมืองบอสตัน

^๓Fade-away เทคนิคหนึ่งในการซู้ตลูกในกีฬาบาสเกตบอล

เชลติดิ์ชนะการแข่งขันอีกนัดแล้ว

“โทรศัพท์กำลังต่อสายครับ มิสซิสบาสกิน” ลำเนียงชาวออสเตรเลียบอก

“ขอบคุณค่ะ”

ลอร่าพลิกตัวนอนคว่ำ มือก็กำโทรศัพท์แน่น เธอไม่รู้ว่ามันเป็นเพราะการโดดซู้ตลูกครึ่งนั้นหรือเปล่าที่ทำให้เธอเริ่มตกหลุมรักเดวิดเป็นครั้งแรก เธอได้ยินเสียงคลิก แล้วเสียงรอสายที่มีต้นกำเนิดมาจากบอสตันก็เดินทางครึ่งโลกมายังเมืองเล็กๆอย่างปาร์มสโคฟ

พอเครื่องดังเป็นหนสาม ปลายสายก็ยกหูรับ เสียงหนึ่งดังมาตามสายที่เต็มไปด้วยคลื่นรบกวน

“สวัสดีครับ”

“ที.ซี.เหรอ”

“ลอร่า นั่นคุณเหรอ ฮันนี่มูนเป็นไงบ้าง”

“ฟังนะ ที.ซี. ฉันมีเรื่องต้องพูดกับคุณ”

“มีอะไรเหรอ”

เธอรีบเล่าถึงเหตุการณ์เมื่อวันที่ผ่านมา ที.ซี.รับฟังโดยไม่ขัดจังหวะใดๆ จากนั้นก็เข้าควบคุมสถานการณ์ทันที แบบที่ลอร่ารู้อยู่แล้วว่าเขาต้องทำแน่

“คุณโทร.แจ้งตำรวจในท้องที่หรือยัง” ที.ซี.ถามเธอ

“โทร.แล้วค่ะ”

“ดี เดี่ยวผมจะขึ้นเครื่องเที่ยวถัดไปเลย ยังไงหัวหน้าก็บอกแล้วว่าผมได้หยุดพักร้อน”

“ขอบคุณนะ ที.ซี.”

“มีอีกอย่างนะ ย้ำกับตำรวจด้วยว่าต้องทำให้เรื่องนี้เงียบที่สุด สิ่งสุดท้ายที่คุณต้องการคือฝูงนักข่าวที่บินไปเคาะประตูห้องคุณ”

“ตกลง”

“ลอร่า”

“คะ”

เขาได้ยินความตึงเครียดในน้ำเสียงเธอ “เขาต้องไม่เป็นไร”

เธอลังเล...กลัวจนแทบไม่กล้าพูดสิ่งที่คิดออกไป “ฉันก็ไม่แน่ใจนะ ถ้าเผื่อว่าเขาเกิด...” คำพูดหยุดค้างอยู่ในลำคอ ความคิดนั้นน่ากลัวเกินกว่าจะพูด ทว่าที.ซี.คือเพื่อนคนหนึ่งที่ไม่กี่คนที่เดวิดไว้ใจ เขาต้องเข้าใจแน่ๆเธอหมายถึงอะไร

“ที.ซี.เป็นเพื่อนที่ผมสนิทที่สุด” เดวิดพูดกับเธอเมื่อปีก่อน “ผมรู้ว่าเขา

ค่อนข้างดิบ แล้วก็รู้ว่าคุณคงไม่เข้าใจเขาง่ายๆ แต่เมื่อไหร่ที่มีปัญหาร้ายแรงขึ้นมา ที.ซี.คือคนที่ควรโทร.หา”

“แล้วครอบครัวคุณล่ะ” ลอว์ถามเขา

เดวิดยกไหล่ “ผมมีพี่ชายแค่คนเดียว”

“เขาเป็นยังไงคะ คุณไม่เคยพูดถึงเลย”

“เราไม่ค่อยกัน”

“แต่เขาเป็นพี่ชายคุณ”

“ผมรู้”

“แล้วทำไมคุณสองคนถึงไม่ค่อยกันล่ะ”

“เรื่องมันยาวนะ” เดวิดบอก “เรามีปัญหากัน แต่ทุกอย่างก็เบ็นอดิตไปแล้ว”

“ถ้าฉันทำไมคุณไม่โทร.หาเขาล่ะ”

“ผมโทร.แน่ แต่ยังไม่ใช้ตอนนี้ ยังไม่ถึงเวลา”

ยังไม่ถึงเวลาหรือ ตอนนั้นลอว์ไม่เข้าใจเขา และตอนนี้ก็ยังไม่เข้าใจ

“รับมาที่ที่ก่อนแล้วกัน ที.ซี.” เธอเอ่ย น้ำเสียงเธอสั่นระริก “ได้โปรด”

“ผมจะไปเดี๋ยวนี้”

ที่เมืองบอสตัน รัฐแมสซาชูเซตส์อันเป็นภูมิลำเนาของทีมนิเวศนิกรอันเป็นที่รัก ที.ซี.วางโทรศัพท์ลงกับแน้ม เขาเหลือบมองลงไปที่อาหารค่ำของตัวเอง อันได้แก่วอปเปอร์ทูกับมันฝรั่งทอดของเบอร์เกอร์คิงที่แฉะซื้อมาตอนขับรถกลับบ้าน แต่ก็รู้สึกว่ามันตัวเองไม่ไหวอีกต่อไปแล้ว เขาเอื้อมมือไปหยิบชามมาจุ่มด้วยไฟแช็กที่หอบิด จากนั้นก็ยกหูโทรศัพท์ขึ้นอีกครั้งแล้วโทร.ออก พอปลายสายอีกด้านรับสาย เขาก็เอ่ยออกไปสามคำ

“เธอโทร.มา”

ยี่สิบเจ็ดชั่วโมงผ่านไป เทอร์รี่ คอนรอย หรือที่ในหมู่เพื่อนฝูงรู้จักในชื่อที.ซี.อันเป็นชื่อเล่นที่เดวิด บาสกิน เป็นคนตั้งให้ ก็คาดเข็มขัดนิรภัยขณะที่เครื่องบินของสายการบินบินแควนตัส เที่ยวบิน ๐๐๘ บินวนเป็นครั้งสุดท้าย ก่อนจะลงจอดที่เมืองแคร์นส์ ประเทศออสเตรเลีย นี่เป็นเที่ยวบินที่ยาวนานยิ่งนัก เริ่มตั้งแต่นั่งเครื่องบินของสายการบินอเมริกันแอร์ไลน์สจากโลแกนไปยังสนามบินลอสแอนเจลิส และต่อเครื่องจากลอสแอนเจลิสไปลงที่ไฮโนลูลูด้วยสายการบินบินแควนตัส ก่อนที่จะนั่งเครื่องจากไฮโนลูลูมาลงที่แคร์นส์ในที่สุด รวมแล้วเกือบยี่สิบชั่วโมงที่เขาต้องอยู่

บนอากาศ

ที.ซี.เปิดม่านหน้าต่างแล้วมองลงไป น้ำทะเลในมหาสมุทรแปซิฟิกตอนใต้ดูนั้นไม่เหมือนที่เห็นที่เขาเคยเห็น สีของมันไม่ได้เป็นแค่สีฟ้า การบรรยายว่ามันเป็นสีฟ้าก็เหมือนการบรรยายว่างานประติมากรรมปีเอต้าของมีเกลันเจโลคือหินอ่อนชิ้นหนึ่ง มันเกินกว่าคำว่าฟ้าไปมาก ฟ้าจางเกินไปด้วยซ้ำ แถมยังเป็นประกายวาวด้วยความใส ที.ซี.มั่นใจว่าเขามองเห็นน้ำทะเลลึกจากพื้นผิวลงไปจนถึงพื้นเป็นระยะทางหลายไมล์ เกาะเล็กเกาะน้อยแตะแตะกันอยู่บนผ้าใบแห่งมหาสมุทร ขณะที่ปะการังสีรุ้งของเกรตแบร์ริเออร์รีฟก่อให้เกิดทิวทัศน์อันงดงาม

เขาคลายเข้มชัดเนื่องจากหน้าต่างที่เพิ่งเปลี่ยนรูปทูลบปิด คงเพราะกินอาหารขยะมากเกินไป เขาก็มองมองก้อนเนื้อที่กองเป็นชั้นแล้วสลายหน้า เขากำลังเริ่มอ้วนแล้ว แฮ็ ต้องเผชิญความจริงเสียที สำหรับคนที่อายุไม่ถึงสามสิบอย่างเขาถือว่าออกจะอวบเกินไปแล้ว บางทีเขาน่าจะเริ่มโปรแกรมออกกำลังกายกลับไปถึงบอสตัน

ใช่ นั่นละ โอกาสดีมากพอกับการได้เจอนักการเมืองที่ซื่อสัตย์เลยทีเดียว

เขาเอนหลังพิงเบาะ

นายรู้ได้ยังไง เดวิด นายแน่ใจได้ยังไง

ที.ซี.เพิ่งอายุครบยี่สิบเก้าเมื่อสัปดาห์ที่แล้ว เขาอายุเท่ากับเดวิด ทั้งสองเคยเป็นเพื่อนร่วมห้องพักกันนานสี่ปีที่มหาวิทยาลัยมิชิแกน เป็นทั้งเพื่อนรัก คู่หู สหาย และเป็นคนที่เหมือนกันมาก แต่เดวิดก็ยังทำให้เขาทิ้งได้เสมอ ไม่ได้ทิ้งเพราะความสามารถทางาสเกตบอลที่แสนจะน่าทึ่งและทำให้เขาแตกต่าง แต่สิ่งที่ตัวเดวิดตัวเดวิดที่ดูจะปล่อยให้อุปสรรคกับความทุกข์ทั้งหลายไหลผ่านตัวไปราวกับสายน้ำเล็กๆ คนส่วนใหญ่รู้สึกกว่าเดวิดเป็นคนที่ไร้ความกังวลเพราะเขามีทุกอย่างรองรับอยู่แล้ว และคิดว่าเดวิดไม่เคยรู้จักหรือกลัวความลำบากหรือปัญหาขัดแย้งจริงๆ เป็นอย่างไร ทว่าที.ซี.รู้ว่ำนั่นเป็นเรื่องไม่จริงเลย เดวิดผ่านอะไรมามากมายกว่าจะขึ้นถึงจุดสูงสุด และยังคงมีช่วงเวลาเหมือนตกนรกแบบที่คนดังหรือคนรวยไม่มีวันต้านทานได้

“มันไม่ใช่ของจริงหรอก ที.ซี.” เดวิดบอกเขาตอนช่วงที่เริ่มเล่นกับทีมเซเลติกล์ใหม่ ๆ

“อะไรไม่ใช่?”

“ชื่อเสียงไง ผู้หญิง คนดู แฟนคลับ การยกยอปอปปัน หรือพวกคนที่มารายล้อมเราเพราะเราดังนะ เราจะปล่อยให้มันมีความหมายต่อเราไม่ได้”

“งั้นอะไรล่ะที่เป็นของจริง”

“การเล่นไ้” เขาตอบ ดวงตาเป็นประกาย “ความรู้สึกตอนอยู่บนสนาม การแข่งขัน ช่วงเวลาที่กำลังคิดว่าใครจะแพ้หรือชนะ การส่งต่อลูกที่สวยงาม การชูตลูกแบบเฟดอะเวย์ การดังก์ลูก การกันฝ่ายตรงข้ามแบบชาวสะอาด นั่นแหละคือของจริง ที.ซี.”

และหลายปีต่อมา...ที.ซี.มานั่งนึกในตอนนั้น...ลอว์ก็ได้มาอยู่ในรายชื่อแรกของรายการนี้

เครื่องบินโบอิง ๗๔๗ ลงจอดแบบค่อนข้างแรงแล้วเริ่มเล่นด้วยแรงเฉื่อยไปยังอาคารผู้โดยสารขนาดกะทัดรัด เดวิด...ที.ซี.สายหน้า ใจก็คิดว่าสองสามปีนี้เขาได้รู้เห็นมาแทบจะทุกอย่างแล้ว แต่เรื่องนี้...เฮ้อ เขาเองไม่ได้มีหน้าที่ไปชักถามอะไรเสียด้วย หน้าทีของเขาคือช่วยเหลือ คำอธิบายเอาไว้ทีหลัง

เขากรอกแบบฟอร์มของฝ่ายตรวจสอบและกักกันแล้วหยิบกระเป๋าเดินทางออกจากสายพาน ผ่านกองตรวจคนเข้าเมือง แล้วเดินไปยังบริเวณที่นั่งรอซึ่งลอว์บอกว่าจะมาพบ พอประตูไฟฟ้าเลื่อนเปิด ที.ซี.ก็พบว่าตรงหน้าเขาคือกำแพงใบหน้าคน ทางด้านขวาของเขามีคนขับรถยนต์บู๊ปายที่มีชื่อพิมพ์ติดไว้ด้วยอักษรตัวพิมพ์ใหญ่ ส่วนทางซ้ายมีัคคุเทศก์ท้องถิ่นที่สวมกางเกงขาสั้นกับเสื้อยืดพร้อมป้ายที่ระบุชื่อโรงแรมหรือกลุ่มทัวร์ ที.ซี.กวาดตามองหาลอว์

จิตใจถัดมาเขาก็มองเห็นเธอ

ที.ซี.รู้สึกเจ็บแปลบในช่องท้อง ลอว์ยังคงเป็นผู้หญิงที่สวยงามที่สุดที่เขาเคยเห็น เธอยังงามบาดใจมากพอที่จะทำให้ผู้ชายเข่าอ่อนได้ ทว่าการหายตัวไปของเดวิดได้กัดกินและโจมตีเธอด้วยความรุนแรง เขาจำเธอแทบจะไม่ได้ โทนแก้มสูงของเธอตอบซุบ ดวงตาที่มีรอยคล้ำโดยรอบจ้องมองด้วยความรุนแรงและหวาดกลัว สีฟ้าสดของดวงตาก็ดูหม่นจนชวนให้เสียขวัญ

เธอมองมาหาเขา เขากอดเธอแน่นเพื่อให้เธออุ่นใจ

“มีข่าวอะไรใหม่ไหม” เขาถาม แต่คำตอบปรากฏอยู่ทั่วหน้าเธอแล้ว

เธอสายหน้า “สองวันแล้ว ที.ซี. ไม่รู้เขาหายไปอยู่ไหน”

“เราต้องหาเขาพบแน่” เขาบอกพลางหวังให้ตัวเองมั่นใจเท่าที่พูด จากนั้นก็จับมือเธอ มันไม่มีเหตุผลที่จะถ่วงเวลาการสืบสวน บางทีเขาเรื่องไปเลยน่าจะดีกว่า “แต่ขอผมถามอะไรคุณอย่างนะ ลอว์ ก่อนที่เดวิดจะหายไป เขาได้...”

“ไม่ค่ะ” เธอขัดขึ้นทันทีเพราะไม่อยากได้ยินคำนั้น “ไม่มีเลยตั้งแต่เปิดเดือนกว่าแล้ว”

“ดี ที่นี้ผมจะไปพบเจ้าหน้าที่ที่รับผิดชอบเรื่องการสืบสวนคดีนี้ได้ทีไหน”

“ปาล์มสโคโพบีเจ้าหน้าที่แค่สองคนละ เซอร์ฟฟ์กำลังรอคุณอยู่ที่ห้องทำงาน”

ลีลีนนาที่หลังจากนั้น รถแท็กซี่ก็มาจอดหน้าอาคารไม้ที่มีตัวหนังสือเขียนว่า **ที่ว่าการเมือง และร้านขายสินค้าทั่วไป** ไม่มีอาคารอื่นใดอีกบนถนนสายนี้ สิ่งปลูกสร้างเดียวที่มีก็ดูคล้ายกับออกมาจากภาพยนตร์ชุดทางโทรทัศน์เรื่อง *เบตติโคตจังก์ชั่น*^๖ ถ้าไม่นับป่าเขตร้อนเขียวชอุ่มที่อยู่รายรอบ

“ฟังนะ ลอรา ผมว่าน่าจะเป็นคดีที่ดีที่สุดถ้าให้ผมคุยกับเซอร์ฟฟ์ตามลำพัง”

“ทำไมล่ะคะ”

“ก็ดูที่นั่นสิ” เขาบอก “มันเหมือนอะไรสักอย่างที่ออกมาจากหนังความบอยเรื่อง *ไบรอันซา* อย่างนั้นแหละ ให้ตายเถอะ ผมสงสัยจริงๆ ว่าเซอร์ฟฟ์เป็นพวกหัวก้าวหน้าหรือเปล่า สิทธิเสรีภาพสตรีสำหรับที่นี่น่าจะยังเป็นแนวความคิดที่อยู่ในอนาคตอันแสนไกลก็ได้ เขาน่าจะเต็มใจมากกว่าถ้าคุยกับผมตามลำพัง ตำรวจคุยกันเองง้ออะไรทำนองนั้น”

“แต่ว่า --”

“ถ้ารู้อะไรเพิ่ม ผมจะบอกคุณทันที”

เธอมีท่าทีลังเล “ถ้าคุณคิดว่ามันดีที่สุด...”

“ผมคิดจริงๆ คุณรออยู่ข้างนอกนี่ก็พอ ตกลงนะ”

เธอพยักหน้าแบบไม่มีชีวิตจิตใจ ดวงตาขึ้นน้ำแวววาว ที.ซี.ลงจากรถแล้วเดินไปตามทาง เขาก็หันหลังตลอด สองตาก็มองวัชพืชที่ขึ้นอยู่ตามรอยแตกของซีเมนต์เก่า จากนั้นก็เงยหน้ามองตัวตึก มันเป็นอาคารที่เก่าแล้ว สีแตกลอก แกมโครงสร้างยังดูราวกับว่าถ้าออกแรงผลักดันๆ มันก็คงจะโค่นลงมา ที.ซี.ไม่รู้ว่ามีน้ำเก่าหรือเป็นเพราะภูมิอากาศเมืองร้อนที่ทำให้ไม้ดูผุร่อนขนาดนั้น อาจจะทั้งสองอย่าง

ประตูหน้าตึกเปิดอยู่ ที.ซี.ชะโงกหน้าเข้าไปในกรอบประตู

“ผมเข้าไปได้ไหมครับ” เขาถาม

ลำเนียงชาวออสเตรเลียคือสิ่งแรกที่เขาค้นพบตั้งแต่ลงจากเครื่อง “คุณคือสารวัตรคอนรอยหรือ”

“ใช่ครับ”

“แกร์ทึม โรว์ ครับ” ชายคนนั้นบอกพลางลุกขึ้น “ผมเป็นเซอร์ฟฟ์ของเมืองนี้”

^๖ *Petticoat Junction*ละครซิตคอมของสหรัฐอเมริกา ออกฉายทางช่อง CBS ระหว่าง ค.ศ. ๑๙๖๓-๑๙๗๐ ในเรื่องจะเต็มไปด้วยฉากของเมืองแห่งการทำฟาร์มและชนบท

ขณะที่ถ้อยคำของเขาฟังดูเหมือนถ้อยคำของเซอร์ฟฟี่ในเมืองเล็กแถบตะวันตก ทว่าสำเนียงและขนาดตัวของเขาไม่ได้เป็นแบบนั้นเลย แกรห์ม โรว์ เป็นชายร่างใหญ่ ตัวโตมโหฬารเหมือนกริซลี อัดัมส์^๗ หรือนักมวยปล้ำอาชีพ ใบหน้ารักไปด้วยหนวด สิบลอนด์เทาที่ขึ้นอยู่ทั่ว ขณะที่ตาสีเขียวปนน้ำตาลอ่อนดูจริงจังและทะลุทะลวง เครื่องแบบสีเขียวที่เป็นกางเกงขาสั้นทำให้เขาดูคล้ายลูกเสือที่ตัวโตเกินวัย แต่ที.ซี. ยังไม่ยอมตาย ก็เลยเก็บความคิดนั้นไว้ในใจ หมวกปีกกว้างที่เขาสวมอยู่เอียงขึ้นไปทางขวา และยังมีปิ่นกระบอกใหญ่กับมีดเล่มใหญ่พอกันเห็นบอญกับเข็มขัด ผิวของเขาเขียวและมีริ้วรอย แต่ก็ไม่ได้ดูแก่อะไรมากมาย ที.ซี.เดาว่าเขาคงอายุราว สี่สิบกลางๆ

“เรียกผมแกรห์มก็ได้” เขาบอกพร้อมกับยื่นอุ้งมือใหญ่ยักษ์ออกมา ที.ซี. จับมือเขาเขย่า มันเหมือนการจับมือกับถุงมือนักเบสบอลยังงี้ยังงั้น

“คนอื่นเรียกผมว่าที.ซี.”

“นั่งเครื่องมานานคุณคงเหนื่อยสินะ ที.ซี.”

“ผมนอนมานบนเครื่องนะ” เขาตอบ “คุณช่วยเล่าเรื่องการสืบสวนให้ผมฟังหน่อยได้ไหม”

“คุณคงวิตกไม่น้อยสินะ”

“เขาเป็นเพื่อนรักของผม”

แกรห์มเดินกลับไปหลังโต๊ะทำงานแล้วเรียกที.ซี.ให้นั่งลง ห้องนี้โล่งมาก มีแค่พัดลมที่กำลังหมุนอยู่กับปืนไรเฟิลหลายกระบอกบนผนัง นอกนั้นก็มืดทึบขัง เล็กๆ ตรงมุมทางซ้าย

“ก็ไม่มีอะไรมาก” เซอร์ฟฟี่เริ่มเล่า “เดวิด บาสกิน ทิ้งข้อความไว้ให้ภรรยา ว่าเขาจะไปว่ายน้ำ แต่ก็ไม่มีใครเห็นเขาอีกเลยนับแต่นั้น ผมสอบปากคำพวก โลฟท์การ์ดที่โรงแรมแล้ว เขาจำได้ว่าเห็นบาสกินชูตุลุกบอลลงท่วงอยู่คนเดียวตอน ประมาณบ่ายสาม หลังจากนั้นสองชั่วโมงก็เห็นเขาเดินเลียบหาดไปทางเหนือ”

“แปลว่าเดวิดไม่ได้ไปว่ายน้ำ”

แกรห์มยกไหล่ “อาจจะว่ายน้ำเพราะเขตว่ายน้ำมืออยู่ทั่วไป แต่ตรงที่เขาเดินอยู่ ไม่มีคนคอยดู แล้วคลื่นก็แรงทีเดียว”

“เดวิดเป็นคนว่ายน้ำเก่ง”

^๗ James “Grizzly” Adams (ค.ศ. ๑๘๐๗ - ๑๘๖๐) นักฝึกหมีชื่อดังที่มีรูปร่างใหญ่โตและไว้หนวดเครา
เพิ่มยาว

“ภรรยาเขาบอกผมแล้ว แต่ผมก็อยู่ที่นี้มาตลอดชีวิตนะ บอกได้เลยว่าเวลาที่กระแสน้ำบ้าพวกนั้นอยากจะลากเราลงไป เราทำอะไรไม่ได้มากหรอก นอกจากจมไปกับมัน”

“คุณเริ่มค้นหาคศพหรือยัง”

แกรห์มพยักหน้า “หาแล้ว แต่จนถึงตอนนี้ก็ยังไม่พบร่องรอยของเขา”

“ถ้าเขาจมน้ำจริง ปานนี้ศพก็น่าจะโผล่ขึ้นมาแล้วสิ”

“ปกติก็ใช่ แต่สหาย ที่นี่คือออสเตรเลียตอนเหนือนะ สิ่งที่สามารถเกิดกับคนที่จมไปใต้มหาสมุทรนั้นนะมีมากกว่าที่เกิดในรถไฟใต้ดินของคุณมากนัก เขาอาจจะไปเกยตื้นอยู่บนเกาะร้างที่ไหนสักแห่งหรือไปติดอยู่กับปะการังในแนวเกรตแบร์ริเออร์รีฟหรือโดนตัวอะไรสักตัวงาบไปแล้วก็ได้ เขามีสิทธิ์เจออะไรได้เป็นล้านๆ อย่าง”

“คุณสันนิษฐานว่ายังไง แกรห์ม”

ชายร่างใหญ่เชื้อสายออสเตรเลียลุกขึ้นเดินข้ามห้อง “กาแฟไหม”

“ไม่ครับ ขอบคุณ”

“ผมไม่ว่าคุณหรอก อากาศมันร้อนแบบนี้นะ ถ้าเป็นโค้กล่ะ”

“ได้ครับ”

แกรห์มเอื้อมมือไปในตู้เย็นเล็กหลังโต๊ะแล้วหยิบโค้กออกมาสองขวดก่อนจะส่งขวดหนึ่งให้ที.ซี. “คุณบอกว่าคุณเป็นเพื่อนกับบาสกินคนนี้ใช่ไหมครับ”

“หลายปีแล้วละ”

“คุณคิดว่าสามารถฟังแบบเป็นกลางได้หรือเปล่า”

“คิดว่าได้นะ”

เชอร์รี่นั่งลงอีกครั้งพลางถอนใจยาว “ที.ซี. ผมนะเป็นเพียงเชอร์รี่ในชุมชนเล็กๆ ที่อบอุ่นเป็นกันเอง นั่นคือสิ่งที่ผมชอบ สวย เงียบ สงบ คุณเข้าใจที่ผมพูดไหม”

ที.ซี. พยักหน้า

“ผมไม่ได้อยากจะเป็นวีรบุรุษหรอกนะ ไม่อยากมีชื่อเสียง แล้วก็ยังไม่ชอบทำคดีซับซ้อนเหมือนที่พวกคุณในบอสตันทำกัน เข้าใจที่ผมพูดนะ”

“แน่นอน”

“ทีนี้ ในฐานะผู้ชายที่เรียบง่าย ผมขอบอกคุณละกันว่าผมมองยังไง ผมไม่คิดว่าบาสกินจะจมน้ำ”

“ไม่คิดหรือ”

แกรห์มส่ายหน้า “ผมอาจจะพูดไว้ดีเกี่ยวกับความเป็นไปได้เรื่องศพในมหาสมุทรแปซิฟิก แต่ความจริงแล้วมันมักจะง่ายกว่านั้นมาก หากเขาจมน้ำจริง ปานนี้ร่างก็คงขึ้นมาแล้ว มันอาจไม่ร้อยเปอร์เซ็นต์ก็จริง แต่เชื่อไหมว่าเป็นแบบนั้นเกือบทุกครั้ง”

“แล้วยังไงต่อ”

ชายร่างโตเต็มโถกอีกหนึ่ง “เขาอาจจะเกิดภาวะบอดแทรกที่ไครก็เป็นกันขึ้นมา ก็ได้ มันอาจจะไม่ใช่ครั้งแรกที่คนสักคนจะหนีการตีน้ำผึ้งพระจันทร์ของตัวเอง ผมยังเคยเกือบจะทำเลย”

ที.ซี. ยิ้มกว้างแทนคำตอบ “คุณเห็นภรรยาเขาถนัดตาหรือยัง”

แกรห์มผิวกายด้วยความชื่นชม “ผมไม่เคยเห็นใครสวยเท่านี้มาก่อนในชีวิตเลยพวก ตาผมเง้แทบจะถลนออกนอกเบ้า” เขาจับโถกอีกอีกแล้วเอาขวดลงก่อนจะใช้ท่อนแขนขนาดเท่าต้นโอ๊กเช็ดปากตัวเอง “ผมว่าเราจะเดาว่าเขาไม่ได้หนีไปก็ได้ แต่ถ้าเป็นันั้น ผมขอถามอะไรคุณหน่อยนะ ที.ซี. ผมหาข้อมูลเกี่ยวกับมิสเตอร์บาสกินคนนั้นบ้าง มันเป็นส่วนหนึ่งของงาน คุณรู้ใช่ไหม แล้วเขาก็ดูจะเป็นคนขี้เล่นทีเดียว พอจะมีโอกาสไหมที่เขาแค่คิดจะเล่นอะไรแผลงๆ เพื่อทิ้งทวน”

“แล้วทำให้เรอวิตกกังวลแบบนี้แหละ ไม่สมเป็นเขาเลย แกรห์ม”

“ผมนะวิทย์ไปยังทุกเมืองที่อยู่ใกล้เคียงกับพวกยามชายหาดแล้ว ไม่มีใครอยากให้สื่อแห่กันมา ทุกคนก็เลยพากันปิดปากเงียบ ไม่อย่างนั้นผมก็ไมรู้เหมือนกันว่าเราจะทำอะไรได้แค่ไหน”

“ผมอยากให้คุณช่วยอะไรสักอย่าง แกรห์ม”

“ว่ามาเลย”

“ผมรู้ว่าที่นี่ไม่อยู่ในเขตอำนาจของผม แต่ผมอยากจะช่วยเรื่องการสืบสวนด้วย ถ้าทำได้ เดวิด บาสกิน เป็นเพื่อนรักของผม ผมรู้จักเขาดีกว่า--”

“โอ้โอ้ๆ พอเลย” แกรห์มขัดขึ้น จากนั้นก็ลุกยืน เขากวาดตามองอีกฝ่ายจากหัวจรดเท้า จากใบหน้าของที.ซี. ไปที่รองเท้าโลเฟอร์คู่เก่ายี่ห้อทอม เมคแคน ก่อนจะหยิบผ้าเช็ดหน้าขึ้นมาซับเหงื่อที่หน้าผาก “ผมเองก็ไม่มีคนช่วยอย่างที่คุณเห็นนี่แหละ” เขาพูดต่อซ้าๆ “แล้วผมว่ามันก็คงไม่เสียหายอะไรที่จะมอบหมายงานในคดีนี้ให้คุณดู” เขาหยิบกระดาษแผ่นหนึ่งขึ้นมาส่งให้ที.ซี. “นี่เป็นรายชื่อสถานที่ที่ผมอยากให้คุณโทรไป รายงานผมด้วยถ้ามีอะไรคืนหน้า”

“ขอบคุณมาก ผมซาบซึ้งจริงๆ”

“ไม่ต้องคิดมาก แต่ผมขอถามคุณอีกเป็นคำถามสุดท้ายนะ บาสกินมีเรื่อง

อะไรผิดปกติหรือเปล่า”

ที.ซี.รู้ลึกรู้จริงว่าชีพจรของเขาเริ่มต้นร้วอยู่ในลำคอ ความทรงจำมากมายแวบเข้ามาในสมอง “ผิดปกติหรือ”

“ใช่ ก็แบบว่า เขาเคยบาดเจ็บหรือหัวใจผิดปกติอะไรแบบนี้หรือเปล่า”

“เท่าที่ผมรู้จักไม่มีนะ” ที.ซี.โกหก

“นั่นจะมีใครที่รู้ดีกว่าอีกล่ะ” แกรห์มยิ้มกว้าง “ในเมื่อคุณก็เป็นเพื่อนที่สนิทที่สุดของเขา”

ดวงตาของที.ซี.พบกับเซอริฟร่างใหญ่ครู่หนึ่ง มันไม่เผยอะไรออกมา

ลอร่ากับที.ซี.นั่งเียบไปตลอดระยะทางสั้นๆ ที่มุ่งหน้ากลับโรงแรม ที.ซี.เช็กอินแล้วทิ้งข้าวของไว้ที่แผนกต้อนรับก่อนจะเดินตามลอร่าไปยังห้องอันนี้มนสวีท

“ตอนนี้เราจะทำอะไรกันดี ที.ซี.”

เขาสูดหายใจลึก แล้วก็ยกมือขึ้นเกาศีรษะ ปลายนิ้วแทรกเข้าไปในเส้นผม หย่อมบางเพื่อไปให้ถึงหนังศีรษะ เขายังไม่มีผมหงอก เขาคิด แต่ก็หวังว่าตัวเองจะมีผมอยู่ถึงตอนที่ผมขาว ซึ่งเรื่องนี้เขาก็ยังสงสัยอยู่ ปอยผมสีน้ำตาลอ่อนร่วงหลุดอย่างรวดเร็ว หน้าผากของเขาเริ่มกินเนื้อที่ของหนังศีรษะราวกับนายพลเซอร์เมนรูล้ำเข้าไปในแอตแลนตา

ที.ซี.มองไปนอกหน้าต่างห้องสวีทแล้วล้วงกระเป๋าหาซิการ์ แต่ไม่พบสักตัว

“ลองโทร.ไปที่ต่างๆ ค้นหาในย่านนี้”

เสียงของลอร่ามันคงและจริงจังจนน่าประหลาดใจ “โทร.ไปที่ต่างๆ ของคุณคือโทร.ไปสถานเก็บศพใช่ไหม”

“ก็สถานเก็บศพ โรงพยาบาล หรืออะไรทำนองนั้นนะ”

“แล้วที่ว่าค้นหาในย่านนี้ คุณก็หมายถึงค้นในมหาสมุทรกับชายหาดดูว่ามีร่างของเดวิดไปเกยที่ไหนบ้างหรือเปล่า”

เขาพยักหน้า

ลอร่าเดินไปยังโทรศัพท์ “คุณอยากเปลี่ยนชุดหรือพักผ่อนก่อนที่จะจะเริ่มใหม่ ทำทางคุณดูเหนื่อยมาก”

เขาหันมามอง “ก็ผมเพิ่งนั่งเครื่องมาตั้งไกล แล้วคุณล่ะ จะแก้ตัวยังไง”

“สภาพฉันคงไม่ค่อยเหมาะจะถ่ายปกหนังสือล่ะสิ”

“แต่คุณก็ยังทำให้คู่แข่งอายได้ล่ะน่า”

“ขอบคุณมาก ตอนนี้ช่วยอะไรฉันหน่อยได้ไหม”

“ว่ามา”

“ช่วยลงไปที่ล็อบบี้แล้วซื้อชิการ์ราคาถูกชั้นดีที่สุดของที่นี่มาให้สักสองสาม
กล่องที”

“หืม”

เธอยกหูโทรศัพท์ “ตุนของจำเป็นเอาไว้เถอะ เราจะต้องอยู่ที่นั่นสักพัก”

เธอเริ่มจากโทร.หาสถานเก็บศพก่อน

ลอร่าตั้งใจจะโทร.ไปสถานที่เหล่านี้ก่อนเพื่อกำจัดมันให้เร็วที่สุดเท่าที่ทำได้
การเดินทางลุ่มลุกเขาแห่งงามฤดูนั้นดีกว่าเดินแบบสบายๆ ศีรษะของเธออยู่ใต้แท่น
กีโยตินตั้งแต่ตอนที่เจ้าหน้าที่ชันสูตรพลิกศพแจ้งว่า “ถือสายรอสักครู่นะครับ” แล้ว
ก็หายไปนานมาก...มันดูเหมือนจะนาน...ก่อนจะกลับมาบอกว่า “ไม่มีใครมีลักษณะ
ตรงตามที่บอกเลยครับ” แล้วความโล่งอกก็จะโถมเข้ามาในร่างเธออยู่ครู่หนึ่งก่อนที่จะ
ที่.ซี.จะเอาเบอร์ถัดไปให้เธอโทร.

ทั้งห้องมีแต่กลิ่นเหม็นของชิการ์ ไม่ต่างจากโต๊ะเล่นโป๊กเกอร์ในคืนที่ยวของ
เด็กหนุ่ม แต่ลอร่าไม่ได้สังเกต เธอรู้สึกเหมือนถูกกักขัง อึดอัด แต่ไม่ได้ติดขัด
เพราะควินยาสูบ ทว่าเป็นเพราะแต่ละครั้งที่โทรศัพท์ดัง ร่างกายของเธอก็จะมีทั้ง
ความหวังสลับกับความกลัวยามที่เธอเริ่มโทร.หาโรงพยาบาล เธอยากรู้เหลือเกิน...
เธอต้องการรู้...แต่ในขณะเดียวกัน เธอก็กลัวที่จะต้องรู้ มันเหมือนการอยู่ในฝันร้าย
ฝันที่เรากลัวว่าจะต้องตื่นขึ้นมาพบว่าฝันร้ายนั้นอาจกลายเป็นจริง

ผ่านไปหนึ่งชั่วโมง การโทรศัพท์ก็เสร็จสิ้น

“เอาไงต่อดี”

ที่.ซี.เขี่ยถ้ำยาสูบลงบนโต๊ะ เขาเคยสูบชิการ์มานาน แต่ชิการ์ออสเตรเลีย
พวกนี้ให้รสชาติราวกับสูบลูกเบียร์ที่ไม่ปาน การสูบชิการ์ยี่ห้อนี้แค่เอือกเดียวก็สามารถ
เล่นงานนิโคต คาลโทร ได้ในแบบที่เคนเนดีและแผนการรุกรานอ่าวหมู^๔ไม่อาจทำได้
เขาตัดสินใจว่าจะสูบมวนนี้เป็นมวนสุดท้าย

“ผมจะลงไปข้างล่างแล้วหาเบอร์จากสมุดโทรศัพท์มาให้คุณโทร.เพิ่ม” เขาบอก
“จากนั้นผมจะไปสอบปากคำพนักงาน เป้าประโยชน์ที่เราทั้งคู่จะมานั่งอยู่ข้าง
โทรศัพท์แบบนี้”

^๔ Bay of Pigs Invasion เป็นที่ที่เกิดการสู้รบเพื่อโค่นอำนาจรัฐบาลคิวบาใหม่ของนายฟิเดล คาสโตร
โดยกองกำลังคิวบาพลัดถิ่นได้ยกพลขึ้นบกภายใต้การหนุนหลังของสหรัฐอเมริกาในเดือนเมษายน ค.ศ. ๑๙๖๑

เขาลุกเดินไปที่ประตู ก่อนจะถอนใจแล้วหันกลับมาซ้ำๆ จากนั้นก็เอื้อมมือมาหยิบชิการ์ออสเตรเลีย ช่างมันเถอะวะ ยังไงต่อมรืบรอสของเขาก็ตายกันไปหมดแล้ว

หลังจากนั้นพักใหญ่ ขณะที่ลอร่าอยู่ตามลำพังในห้อง กำลังนั่งรอที.ซี. (หรือถ้าเป็นเดวิดจะดีกว่า) กลับมาอยู่那儿 เธอก็ตัดสินใจโทรกลับบ้าน พอเหลือบมองนาฬิกา ก็พบว่าตอนนี้ที่บอสตันคงจะห้าทุ่มแล้ว

นายแพทย์เจมส์ แอร์ส พ่อของเธอคงนั่งอยู่ที่โต๊ะทำงานอันเป็นระเบียบในห้องทำงานที่เป็นระเบียบ แพ้มตรวจคนไข้ของรอบเช้าวันพรุ่งนี้คงกองอยู่อย่างเรียบร้อย ผังข่าวคือแฟ้มที่อ่านแล้ว ขณะที่ทางฝั่งซ้ายยังไม่ได้อ่าน พ่อคงจะสวมเสื้อคลุมผ้าไหมสีเทาทับกับชุดนอนที่ติดกระดุมเรียบร้อย แวนอ่านหนังสือก็คงจะเกาะแน่นอยู่กับจุกเพื่อไม่ให้ลื่นหลุดเวลาที่พ่อถอนหายใจหลายต่อหลายครั้ง

แม่ของเธอ แมรี แอร์ส ดาวลิ่งคมผู้น่ารัก คงจะอยู่บนบ้าน รอให้สามีขึ้นมาที่ห้องนอนตอนกลางคืน แม่คงจะนอนอยู่บนเตียงพลาซ่านิยายประโลมโลกเล่มล่าสุดที่กลุ่มอ่านหนังสือได้รับมอบหมายมาให้อ่าน หรือจะเรียกว่าสังคมนักอ่านก็ได้ คนกลุ่มนี้ประกอบด้วยพวกคนที่เหมือนจะฉลาดและทรงอิทธิพลมากที่สุดไนบอสตัน ซึ่งจะใช้เวลาช่วงเย็นของทุกวันพฤหัสบดีเช้าและหนังสือ “ยอดนิยาย” ด้วยกัน และช่วยกันให้ความหมายที่แม้แต่นักเขียนที่มีความคิดสร้างสรรค์มากที่สุดยังไม่อาจจินตนาการถึง ต่อให้อยู่ในช่วงเมายาขั้นสูงสุดก็ตาม ลอร่าเคยไปเข้าร่วมสัมมนาอยู่หนึ่ง (มันคือการสัมมนา แม่บอกเธอแบบนี้ ไม่ใช่การประชุม) แล้วตัดสินใจว่าพจนานุกรมของเว็บสเตอร์ควรลงภาพของคนกลุ่มนี้ไว้ข้างคำว่า “เหลวไหล” แต่ที่เป็นแค่ความพยายามครั้งล่าสุดของแม่ในบรรดาหลายครั้งที่ได้พยายามมานาน ในการที่จะสานสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนหญิงในคืนวันพฤหัสบดี ไม่ว่าจะด้วยการเป็นโต้โผในการเล่นไพ่หรือเข้ากลุ่มหรือในเรื่องการตระหนักถึงความสำคัญทางเพศ

“สวัสดีครับ”

เป็นครั้งแรกนับแต่เดวิดหายตัวไปที่จู่ๆ น้ำตาก็เอ่อคลอดวงตาเธอทันที เสียงของพ่อเป็นเหมือนเครื่องเดินทางย้อนเวลา เธอนึกย้อนกลับไปเมื่อหลายปีก่อน อยากจะซุกตัวเองไว้กับอดีต อยากจะซุกตัวเข้าหาน้ำเสียงเชื่อมั่นเข้มแข็งของพ่อที่ทำให้เธออบอุ่นปลอดภัยตลอดมา

“หวัดดีค่ะพ่อ”

“ลอร่าเธอ เป็นไงบ้างที่นั่น ออสเตรเลียเป็นยังไง”

เธอไม่รู้จะเริ่มยังไง “สวยค่ะ มีแดดตลอดเวลาเลย”

“เธอ จันทิเยียมเลยสิลูก” น้ำเสียงพ่อเริ่มเป็นการเป็นงาน “ที่นี่เราเลิก
อ้อมค้อมกันดีกว่าไหม มีเรื่องอะไรหรือ”

นี่แหละคือพ่อของเธอ เลิกถกเถียงเรื่อยเปื่อยได้แล้ว พ่ออยากจับสรุป
“มีเรื่องเกิดขึ้นกับเดวิดอะ”

พ่อพูดด้วยน้ำเสียงที่ใช้คุณสมบัติเหมือนที่เคย “อะไรนะ ลอรา เขา
เป็นอะไรหรือเปล่า”

เธอจวนเจียนจะร้องไห้เต็มที่ “หนูก็ไม่ทราบอะ”

“หมายความว่าไงว่าไม่ทราบ”

“เขาหายไป”

อีกฝ่ายเงิบไปนานจนลอร่ากลัว “หายไปเธอ”

เสียงของพ่อเต็มไปด้วยความหวาดหวั่นมากกว่าจะประหลาดใจ เหมือนเวลา
ที่เราได้ยินว่าเพื่อนเราที่สูบบุหรี่วันละสามซองเป็นมะเร็ง น่าเศร้า แต่ก็เห็นกันชัดเจน
อยู่แล้ว เธอขอให้พ่อพูดต่อ ให้พ่อถามรายละเอียดเหมือนอย่างที่เคย ทว่าพ่อ
กลับเอาแต่เงิบ ในที่สุดเธอจึงเป็นฝ่ายพูดเสียเอง

“เขาทิ้งข้อความไว้ว่าจะไปว่ายน้ำ ตั้งแต่เมื่อสองวันที่แล้ว”

“โอ พระเจ้า” พ่อครางเบาๆ คำพูดพ่อเหมือนเข็มแหลมที่ดำเข้าไปในผิวของ
ลอรา สิ่งที่ทำร้ายไปคือความมั่นใจในน้ำเสียงอันเป็นเครื่องหมายการค้าของพ่อเธอ เธอ
รู้สึกได้ว่าพ่อกำลังดิ้นรนอย่างหนักที่จะเรียกน้ำเสียงปกติคืนมา แต่เสียงพ่อก็ยังดู
แผ่วโยย ห่างไกล “ทำไมลูกไม่รีบโทรมา แล้วนี่แจ้งตำรวจหรือยัง”

“ตอนนี้เขากำลังหาตัวเดวิดกันอยู่ล่ะ หนูโทรหาทีซีแล้ว เขาเพิ่งมาถึงได้
สองสามชั่วโมง”

“พ่อจะขึ้นเครื่องเที่ยวถัดไป จะไปถึงทีโนน--”

“ไม่ต้องอะ ไม่เป็นไร ถึงมาพ่อก็ทำอะไรไม่ได้”

“แต่--”

“หนูไม่เป็นไรจริงๆ อะพ่อ แต่ได้โปรดอย่าบอกแม่นะคะ”

“พ่อจะไปบอกอะไรแม่ได้ละ แม่ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าลูกอยู่ออสเตรเลีย ทุกคน
สงสัยกันทั้งนั้นว่าลูกกับเดวิดหายไปไหน”

“ยังงี้ก็ช่วยปิดเป็นความลับไปอีกสักพักแล้วกันนะ แม่อยู่หรือเปล่าอะ”

นายแพทย์แอร์สนิ่งไป “เปล่าจ๊ะ”

“แม่ไปไหนคะ”

“แม่เขาไปลอสแอนเจลิสอาทิตย์หนึ่ง” พ่อบอก “ลอรา ลูกแน่ใจนะว่า

“ไม่อยากให้พ่อบินไปหา”

“แน่ใจอะ หนูไม่เป็นไร หนูมั่นใจว่าไม่นานต้องหาเขาพบ เขาอาจจะไปทำอะไรผาดโผนอยู่อีกก็ได้”

คราวนี้พ่อก็เงยบออีก ลอว์รอให้พ่อเห็นด้วยกับเธอ ให้พ่อบอกว่าแน่นอนเขาต้องกลับมา และบอกเธอให้เลิกกังวลเหมือนคนเป็นเมียทั่วไปได้แล้ว แต่พ่อก็ไม่พูด น้ำเสียงปลอบประโลมที่เต็มไปด้วยเหตุผลของพ่อหายไปไหน ชายที่ควรจะมีเข้มแข็งเพื่อคนอื่นทุกคนหายไปไหน พ่อของเธอ...ชายที่ใจเย็นและคุณสมบัติได้ดีเสมอ ชายที่เห็นความตายและความทรมานทั้งในสายอาชีพและในชีวิตส่วนตัวมาตลอดทั้งชีวิตโดยไม่เคยให้มันมีผลต่อความเยือกเย็นภายนอกคนนี้ กลับอับจนคำพูดอย่างน่าประหลาด

“ถ้ารู้อะไรรีบหน้า หนูจะรีบโทร.หาหะคะ” เธอพูดขณะที่เสียงเล็กๆ ในหัวเธอบอกว่าเธอไม่จำเป็นต้องบอกพ่อก็ได้ พ่อต้องรู้อยู่แล้วว่าผลจะออกมาเป็นอย่างไร แต่การคิดแบบนั้นช่างเหลวไหล เธอแค่เหนื่อยแล้วก็กลัวเกินไปเท่านั้นเอง เรื่องราวทั้งหมดนี้ทำให้สมองเธอยุ่งเหยิงไปหมด

“ตกลง” นายแพทย์เจมส์ แอร์ส ตอบด้วยความถอดใจและเจ็บปวด

“มีเรื่องอะไรอื่นอีกไหมคะพ่อ”

“ไม่มีแล้วละ” นายแพทย์แอร์สตอบแบบซังกะตาย “พ่อมั่นใจว่าทุกอย่างจะต้องคลี่คลายไปในทางที่ดีที่สุด”

ลอว์ฟังที่พ่อพูดด้วยความงุนงง ดีที่สุดหรือ จู่ๆเธอก็รู้สึกหนาวสะท้านขึ้นมา

“กลอเรียอยู่หรือเปล่านั้นคะ”

“ไม่อยู่จ๊ะ พี่สาวลูกทำงานเลิกดึกอีกแล้ว ลูกน่าจะภูมิใจในตัวพี่เขาเนอะ”

“หนูภูมิใจคะ” ลอว์ตอบ “แม่จะกลับมาเมื่อไหร่คะ”

“อีกสองสามวัน แน่ใจนะว่าไม่อยากให้พ่อบินไปหา”

“แน่ใจอะ แค่นี้หะคะพ่อ”

“แค่นี้” ลอว์ ถ้าลูกต้องการอะไร...”

“หนูจะบอกพ่อคะ”

ลอว์ได้ยื่นพ่อวางหูโทรศัพท์ลง

เธอพยายามไม่ให้บทสนทนากระทบจิตใจตัวเอง ถึงยังงั้นคำพูดของพ่อก็ไม่มียอะไรเจาะจงเป็นพิเศษอยู่แล้ว พ่อไม่ได้พูดหรือทำอะไรจริงจังจนเธอเรียกได้ว่ามันสร้าง

ปัญหาให้ แต่กระนั้น...ความรู้สึกที่ว่ามีบางอย่างผิดปกติ...ผิดปกติเอามากๆ...ก็สร้างความหนักอึ้งอยู่ในช่องท้องเธอ หญิงสาวเปิดประเปาะแล้วคันดูข้างใน แต่ไม่พบอะไร
พระเจ้า ทำไมเธอถึงเลิกสูบบุหรี่นะ

เธอเหลือบมองไปนอกหน้าต่าง มองจากชายหาดไปยังจุดเริ่มต้นของป่าเขียวของออสเตรเลีย เธอจำได้ว่ามีครั้งหนึ่งที่เธอกับเดวิดตัดสินใจหลบหนีจากสังคมเมืองตลบตะแลงแล้วมุ่งหน้าสู่ป่าในนิวอิงแลนด์ ความที่โตในมิชิแกน เดวิดจึงมีประสบการณ์เกี่ยวกับการนอนป่ามาบ้าง เขากำหนดด้วยความกระตือรือร้นให้มันเป็นสุดสัปดาห์ที่จะปลีกตัวจากโลก ขณะที่ลอราซึ่งเป็นคนเมืองมาชั่วชีวิตมองว่ามันคือโอกาสที่จะได้นอนกลางคืนที่เต็มไปด้วยแมลงสาบ

“แล้วคุณชอบ” เขายืนยัน

“ฉันจะเกลียด”

ทั้งสองคนขับรถขึ้นไปยังเวอร์มอนต์ก่อนจะสละพาหนะขึ้นหลัง จากนั้นก็เดินเท้าเข้าไปในป่าขึ้นหอบ่าเป็นระยะเวลาที่ดูจะยาวนานไม่สิ้นสุด จนกระทั่งโชคดีเหลือเกิน ถึงบริเวณตั้งเต็นท์ที่แสนห่างไกลเสียที ลอราทำความสะอาดร่างกายที่ล่าธารไกลๆ จากนั้นก็กางถุงนอนแล้วสอดตัวเข้าไป

ลักพักเดวิดก็ทำท่าจะเข้ามานอนด้วย

“ทำอะไรของคุณนะ” เธอถาม “ฉันว่าคุณก็เอาถุงนอนของตัวเองมาใช้เหอะ”

“เอามา แต่เราจำเป็นต้องซุกเข้าหากันเพื่อให้อุ่น”

“ให้อุ่นจากร่างกายนะเหอะ”

“ถูกแล้ว”

“แต่มีปัญหาอย่างหนึ่ง”

“โอ๊ะ?”

“เทอร์โมมิเตอร์บอกว่าตอนนี้กำลังหิมะ”

“อุณหภูมินั้นเลยเหอะ”

เธอพยักหน้า

เดวิดคิดครุ่นหนึ่ง “ฉันพบว่าเรามานอนแบบห่อหุ้มไฟกันดีกว่า”

ทั้งคู่พลอดรักกันอย่างดุเดือดและรุนแรงจนน่ากลัว ก่อนที่จะนอนเปลือยในอ้อมแขนกันและกันหลังจากนั้น

“ว้าว!” เดวิดร้องออกมาจนได้หลังจากที่เริ่มจะหายใจทัน

“อะไรคะ”

“ผมชอบอยู่ใกล้ธรรมชาติจริงๆ ผมไม่รู้ละ ลอรา สภาพแวดล้อมเหล่านี้ะ

มันทำให้ผมมีชีวิตชีวา น่าดู ได้เป็นหนึ่งในเดียวกับธรรมชาติ แล้วก็แสนจะ...”

“เรารัสน...”

“ใช่เลย”

“ฉันเองก็เริ่มจะชอบธรรมชาติแล้วละค่ะ” ลอราประกาศ

“ผมเห็นแล้วละ แต่คุณต้องระวังหน่อยนะ”

“ทำไมคะ”

“เสียงร้องของคุณนะลิ คุณผู้หญิง คงทำให้เพื่อนขนยาวตกใจตายหมดกันพอดี”

“คุณออกจะชอบ”

“จริง”

“อีกอย่าง คุณก็ไม่ใช่มาร์เซล มาร์โซ ชะหน้อย”

“อะไรนะ”

“เป็นชื่อกวางมูส นะ ฉันอุตส่าห์รอให้มีตัวเมียโผล่มาจากพุ่มไม้”

“แต่ดวงไม่มี สงสัยคุณต้องทำหน้าที่แทนมันแล้วละ”

“ทุเรศมาก เดวิด” เธอเอื้อมมือไปหากางเกงยีนยับย่นแล้วหยิบซองบุทรี

ออกมา

เดวิดร้อง “คุณจะสูบมันหรือ”

“เปล่าหรือก ฉันจะเอาให้สัตว์กินละมัง”

“พวกกรมป้าไม่บอกว่าคนนั้นแหละคือต้นเหตุของไฟไหม้ป่า”

“ฉันจะระวังค่ะ”

“ฟังนะ ลอรา ผมไม่ว่าหรือกนะถ้าคุณสูบที่บ้าน--”

“เหลวไหล”

“เหลวไหลก็เหลวไหล แต่ถ้ามาอยู่ในป่าแบบนี้ เราต้องคิดถึงเพื่อนขนยาวของเราสิ”

“ทำไมคุณถึงไม่ชอบให้ฉันสูบบุหรี่นั้ก”

เดวิดยกไหล่ “ถ้าไม่นับเรื่องที่มีมันน่ารังเกียจ ไม่ดีต่อสุขภาพ และเป็นนิสัยที่ไม่ดีข้อดีอื่นใดเลย มันก็คงเป็นเพราะผมไม่อยากจะแลกกลิ่นกับที่เขี่ยบุหรี่มั้ง”

“แต่ฉันรักความสะดวกในช่องปากนะ”

“ผมรู้ นั่นเป็นเหตุผลหนึ่งที่ผมรักคุณ”

“คนวิถิตถาร คุณควรจะชินกับมันได้แล้วนะ คุณเคยอยู่กับที่ซีตั้งสี่ปี แล้วไหนจะคลิบอีกละ สองคนนั้นก็สูบบุหรี่กันเหมือนๆ พวกนั้นตลอดเวลา”

“ใช่ แต่ผมแทบไม่เคยแลกเปลี่ยนกับสองคนนั้นเลยนะ คือถ้าเป็นที.ซี.ก็อาจจะมึนงงนานๆที่...”

“ฉันก็ว่าอย่างนั้นแหละ”

“อีกอย่าง ที.ซี.ก็อยู่ไม่ได้ถ้าขาดชิการ์ มันเป็นส่วนหนึ่งของเขา จะว่าเป็นแขนขาเลยก็ว่าได้ ส่วนคลิบน่าจะยุติลงแล้ว แถมยังเป็นเจ้านายผม เราไม่ค่อยวิจารณ์เจ้านายเราหรอก อีกอย่างคือ ผมชอบเวลาคลิบสูบ”

“ทำไมคะ”

“เพราะมันเป็นชิการ์ยี่ห้อวิกตอรี มันแปลว่าเรากำลังจะชนะการแข่งขัน”

เธอทอดเขา “บุหรีของฉันก็คล้ายๆจะเป็นบุหรีวิกตอรีเหมือนกัน”

“หรือ”

“คลิบชอบสูบหลังแข่งเสร็จ ฉันก็ชอบสูบหลังจากที่มือถือนักเตะสุด...”

“พูดเพราะๆ แอร์ส”

“ขอโทษค่ะ”

เดวิดลูหนึ่ง “คุณอยากรู้ไหมว่าเหตุผลที่แท้จริงที่ผมอยากให้คุณเลิกสูบคืออะไร”

เธอส่ายหน้า

เขาทอดเธอ ค่อยๆ สูบผมเธอ “เพราะผมไม่อยากให้มีเรื่องเลวร้ายเกิดขึ้นกับคุณไง” เขาเอ่ยเบาๆ “แล้วก็เพราะผมอยากอยู่กับคุณตลอดไป”

เธอมองเขาด้วยความหวัง “คุณพูดจริงหรือ”

“ผมรักคุณ ลอรา ผมรักคุณมากกว่าที่คุณจะรู้ซะอีก”

สองเดือนต่อมา เธอก็เลิกสูบบุหรี เธอไม่คิดถึงมันด้วยซ้ำ จนกระทั่ง... จนกระทั่งตอนนี้

เสียงเคาะประตูดังลั่น กระซอกให้เธอกลับสู่ปัจจุบัน

“ที.ซี.หรือ”

“ใช่”

“ประตูไม่ได้ล็อกค่ะ”

เขาเดินเข้ามาตรงกรอบประตู สีหน้าเคร่งขรึม “มีอารยธรรมจริงๆ ไม่มีทั้งแมคโดนัลด์ ทั้งรอย โรเจอร์ส”

“มีอะไรคืบหน้าไหมคะ”

ลอรามองที.ซี.สันติระชะ ท่าทางเขาดูกระสับกระส่ายแปลกๆ

“มีอะไรคะ” เธอถาม

“เปล่า ผมคงจะเหนื่อยแล้วก็หิวนะ”

“สั่งอาหารจากกรุ๊ปเซอร์วิสสิ”

“เดี๋ยวค่อยสั่ง”

“รออะไรล่ะ ถ้าคุณหิว--”

โทรศัพท์ดังขึ้น

ที.ซี.รีบเอื้อมมือข้ามลอร่าไปหยิบโทรศัพท์ “สวัสดีครับ”

ลอร่าพยายามอ่านสีหน้าเขา ทว่าที.ซี.กลับหันไปทางอื่น เขาก็มองหน้าจอตีโทรศัพท์ราวกับเจ้ามือรับแทงม้าที่ใช้โทรศัพท์สาธารณะ พอผ่านไปสักสองสามนาที ที.ซี.ก็เอ่ยนขึ้นในที่สุด “ได้ ผมจะไปเดี๋ยวนี้”

“มีเรื่องอะไรคะ”

“เดี๋ยวผมกลับมานะ ลอร่า”

“คุณจะไปไหน เมื่อกี้ใครโทรมา”

เขาเดินไปที่ประตู “แค่เบาะแสสำคัญอย่างหนึ่งนะ แล้วผมจะโทรหาคุณ ถ้าหากได้เรื่องราวอะไร”

“ฉันไปด้วย”

“อย่าเลย ผมอยากให้คุณอยู่ที่นี้ เพื่อว่ามีใครโทรมา”

เธอหยิบกระเป๋า “ให้พนักงานต้อนรับรับเรื่องให้ก็ได้”

“ไม่ดีหรอก”

“หมายความว่ายังไง ฉันอยู่ที่นี้ก็ได้อะไรขึ้นมานะ”

“แต่ถึงไป คุณก็ทำอะไรไม่ได้เหมือนกัน เว้นแต่จะเกะกะผม ฟังนะ ลอร่า ผมอยากได้ข้อมูลทุกอย่าง ผมไม่อยากจะต้องมานั่งกังวลว่าต้องโอ้--”

“โอ้เธอ” เธอขัดขึ้น “เหลวไหลชัดๆ ที.ซี. คุณเองก็รู้ดี”

“ฟังผมพูดให้จบก่อนได้ไหม มีดีที่ห้องฉันพวกนี้นะมักจะพูดไม่ออกหรือไม่ก็ใช้คำที่นุ่มนวลลง ถ้าได้เห็นเจ้าสาวหมาดๆ”

“ฉันนั้นจะรอในรถ”

“ฟังผมหน่อยได้ไหม ผมกำลังรอโทรศัพท์สายสำคัญที่กำลังจะโทรเข้ามา ผมอยากให้คุณอยู่ที่นี้รอรับสาย แล้วถ้าผมรู้อะไร ผมจะรีบโทรบอกคุณทันที ผมสัญญา”

“แต่--”

เขาส่ายหน้าแล้วรีบเดินออกประตูไป ลอร่าไม่ได้ไล่ตามเขา ถ้าอยู่ในบอสตัน เธอคงไม่ทนต่อการปฏิบัติที่ตดบทหรือเวทนาต่อเธอแบบนี้จากใครหน้าไหนทั้งนั้น

แต่ที่ที่ไม่ใช่บอสตัน แล้ว ที.ซี. ก็เป็นเพื่อนสนิทของเดวิด เป็นเพื่อนที่ไว้ใจได้มากที่สุด ถ้าจะมีใครพาเขากลับมาได้อย่างปลอดภัย คนผู้นั้นก็คือที.ซี.

คนโทร.มาที่อยู่ปลายสายอีกด้านฟังที.ซี.วางหูแล้วรอ เสียงสัญญาณดังราบเรียบเท่านั้น ไปหมด ทว่าคนโทร.มาก็ยังคงยืนตะลึงอยู่อย่างนั้นโดยไม่วางโทรศัพท์ลงกับแท่น

เรื่องได้ดำเนินไปแล้ว แจ้งให้ที.ซี.ทราบแล้ว ทุกอย่างกำลังเดินหน้า ไม่มีวันถอยหลังกลับ พอโทรศัพท์วางลงในที่สุด คนโทร.มาก็ล้มตัวลงบนเตียงแล้วร้องไห้

ลอว์นังอยู่คนเดียวในห้องของโรงแรม สมองเธอพรวนและสับสน โทรศัพท์ไม่ดังเลย ไม่มีใครมาเคาะประตู เวลาเดินหน้าไปด้วยจังหวะเรื่อยเฉื่อย ไม่สม่ำเสมอ เธอเริ่มรู้สึกโดดเดี่ยวจากโลก จากความเป็นจริง และจากเดวิดมากขึ้นทุกที

เธอกวาดตามองไปรอบห้องสวิตช์ที่ครั้งหนึ่งเคยสวยงาม ก่อนจะไปมองของชิ้นหนึ่งที่เธอเก็บเขามองว่ามันช่วยปลอบประโลม คุ่นตา และสร้างความสบายใจได้ รองเท้าผ้าใบหุ้มข้อสีเขียวเบอร์สิบสองครึ่งของเดวิดที่ตรงข้อเท้าแข็งเป็นพิเศษ เพราะข้อเท้าขวาเขาเคยหักตอนสมัยอยู่มหาวิทยาลัย วางไม่เป็นระเบียบอยู่บนพรม ข้างหนึ่งตะแคงเหมือนเรือแคนูย่นส่วน ขณะที่อีกข้างตั้งขึ้นและทำมุมจากกับคู่ของมัน

เธอสามารถมองเห็นหลากสแวนกลีตรงรองเท้าข้างขวาได้อย่างชัดเจน ขณะที่หลากข้างซ้ายถูกถุงเท้าไหมพรมบังอยู่ เธอกวาดตามองก่อนจะพบถุงเท้าอีกข้างอยู่ห่างไปอีกราวหนึ่งหลา มันม้วนอยู่บนพรมราวกับคนที่กำลังนอนในท่าทารกขดอยู่ในห้องแม่ เดวิดไม่ใช่ผู้ชายที่เนียนที่สุดที่เธอเคยพบ เขาใช้เก้าอี้กับลูกบิดประตูเป็นที่แขวนเสื้อ และใช้พรมเป็นที่เก็บชั้นดีของเสื้อวอร์มและกางเกง ขณะที่พื้นกระเบื้องในห้องน้ำทำหน้าที่เป็นลิ้นชักใส่ชั้นใน ถุงเท้า และชุดนอน รูปลักษณะส่วนตัวของเขาอาจจะดูสะอาดจนน่าทึ่ง ทว่าอพาร์ตเมนต์ของเขากลับดูเหมือนพื้นที่ไวไฟมากกว่าจะเป็นที่อยู่ของมนุษย์

“ออกจะดูเป็นบ้าน” เขาจะเถียงแบบนี้

“ดูรลึไม่ว่า” เธอยืนยัน

แล้วเสียงเคาะประตูก็ทำให้ภาพในอดีตบินหนีไปจากความคิดเธออีกครั้ง

พอลอว์นาลีบมองนาฬิกาก็พบว่าที.ซี.หายไปเกือบสองชั่วโมงแล้ว เธอได้ยินเสียงนกป่าของชายฝั่งออสเตรเลียร้องอยู่ตรงนอกหน้าต่าง ขณะที่ดวงอาทิตย์ยังคงส่องแสงจ้า แม้ว่าเวลาจะล่วงเลยไปแล้ว

“ใครคะ” เธอตะโกนถามแม้จะรู้ว่าเป็นที.ซี.

“ผมเอง”

เสียงที.ซี.ทำให้ห้องไล่เธอบิดมวนเจ็บปวด เธอลุกขึ้นเดินแบบไม่มีชีวิตชีวาไปที่ประตู พอผ่านกระจกก็เห็นเงาตัวเองตรงทางตาและพบว่าตัวเองกำลังสวมเสื้อเชิ้ตตัวหนึ่งของเดวิดกับกางเกงยีนสเวนกาลีของเธอเอง เธอสวมเสื้อของเขาตลอดเวลา โดยจะสวมเสื้อวอร์มของทีมเซลติกส์ที่ใช้สวมฝึกซ้อมในคืนอันหนาวเย็นของบอสตัน และจะสวมเสื้อนอนของเขาเป็นชุดใส่นอน ซึ่งนับว่าประหลาดสำหรับผู้หญิงที่เป็นผู้นำจักรวรรดิแพชั่น เธอสลัดความคิดนั้นออกจากหัว งุนงงว่าทำไมสมองเธอถึงได้ไปสนใจเรื่องไร้สาระแบบนั้นในช่วงเวลาเช่นนี้

เธอมีเวลาอีกวินาทีเดียวที่จะสงสัยว่าความคิดของตัวเองเกิดจากกลไกป้องกันตัวเองหรือเปล่า มันคือการปิดกั้นความเป็นจริงอันน่าหดหู่หรือเปล่า จากนั้นก็ผลักประตูเปิด

เธอประสานสายตากับที.ซี.ทันที แต่เขากลับเบนสายตาไปทางอื่นราวกับถูกสายตาของเธอขับไล่ เขาพยายามมองไปที่พื้นเพื่อหลบหนีจากความหวังของเธอที่พุ่งเข้าโจมตี ใบหน้าของที.ซี.ตอนนี้เต็มไปด้วยปมหนองคราที่เพิ่งขึ้น

“มีอะไรคะ” ลอราถาม

ที.ซี.ไม่ได้ถามว่าข้างหน้า เขาไม่ได้พูดอะไร เอาแต่ยืนตรงหน้าเธอแบบไม่ขยับ เหมือนกำลังรวบรวมความเข้มแข็งที่อยู่ภายใน จากนั้นก็โกรธระขึ้นด้วยความพยายามอย่างยืดยาว ดวงตาที่เต็มไปด้วยความรู้สึกของเขาสบสายตาคาดหวังของลอราอย่างลั้งเล

ยังคงไม่มีการพูดจาใดๆ ลอราจ้องเขา น้ำตาเอ่อคลอในดวงตา

“ที.ซี.” เธอเรียกด้วยใบหน้าที่งุนงงสับสน

ที.ซี.ยกมือหนึ่งขึ้นในระดับสายตาของเธอ แล้วสีหน้าของลอราก็ก็นึกสลายกลายเป็นเจ็บปวด

“โอ พระเจ้า ไม่” เธอร้อง “ได้โปรด ไม่นะ”

ที.ซี.ถือนางเงว่นนำหลาใกล้กับเสื้อทีมเซลติกส์สีเขียวที่ไม่เข้าชุดกันของเดวิดไว้

ทั้งสองขึ้นขาดรุ่งริ่ง